

သောင်းစေ့

အရှေ့တောင်တိုင်းက အမှတ်တရတိုက်ပွဲများ

အခန်း (၁)

အရှေ့တောင်တိုင်းက အမှတ်တရတိုက်ပွဲတစ်ခု

အမှတ်တရ အရှေ့တောင်တိုင်းက တိုက်ပွဲများ ရေးမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်တော့ သူများ ရေးတာ တွေချည်းထည့်၍ မရ။ ကိုယ်လည်း ရေးနိုင်သလောက် ရေးသင့်သည် ဟု သဘောရသဖြင့် ပထမဦးစွာ စာရေးသူ လေးစားအားကျခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးသီဟသူရကျင်စံ တိုက်ခဲ့သည့် KNU ရင်း (၇) ရင်းမှူး ဖားရော ခေါ် ထူးဟဲ စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ ။

ဖားရော ခေါ် ထူးဟဲမှာ KNU တပ်မဟာ (၂) မှ ရင်း (၇) ရင်းမှူး ဖြစ်၏။

ထိုတိုက်ပွဲကို အကျဉ်းမျှ ဦးစွာဖော်ပြပါမည်။

တိုက်ပွဲအကျဉ်း

အချိန်က ၁၉၇၂ ခုနှစ် နှစ်လယ်ကာလ။ မိုးတွင်းအချိန်။

အရှေ့တောင်တိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်စပ် ကျုံ့ပကူးချောင်းမြောက်ဘက်နှင့် မိုးသပြေချောင်းဖျား မဲသန ပတ်ဝန်းကျင်တွင် KNU တပ်မဟာ (၂) မှ ရင်း (၇) ရင်းမှူး ဖားရောနှင့် အင်အား ၂၀၀ ခန့်သည် အခြေခံနယ်မြေတည်ဆောက်၍ လျှို့ဝှက်စခန်းများ ဖြင့် အခြေပြုလျက် ရှိ၏။

ထိုသို့နေထိုင်ရာမှ ဖားရောသည် အင်အားနည်းတပ်စခန်း၊ ရဲစခန်း လေးများကို ဝင်ရောက် စီးနင်း တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းများအား ရွှေ့ကျင်ကျောက်ကြီး ဒေသနှင့် သထုံခရိုင် မြောက်ခြမ်း၊ ဖာပွန်အနောက်ခြမ်းဒေသများ တွင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ ၏။ ရံဖန် ရံခါတွင် ကျိုက်ထို၊ ဘီးလင်းမြို့နယ် မြောက်ခြမ်းသို့လည်း ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားတတ်၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၄ ရက်နေ့တွင် ဖားရောသည် လူအင်အား ၂၀၀ ခန့်ဖြင့် ရှေ့တန်းအမှတ် (၉၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ တပ်စုတစ်စု အခြေပြုထားသည့် ဇီးပြောင်းစခန်းအား အရုဏ်ဦးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့၏။

မအောင်မြင်ဘဲ အကျအဆုံးများ စွာဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရ၏။

ဇီးပြောင်းစခန်းကို တိုက်သွားသည့် ဖားရောနှင့် အင်အားစုအား ပြန်လည်ချေမှုန်းရန် ခလရ (၉၆)မှ တာဝန်ယူခဲ့၏။ ထိုနှစ် ဇွန်လဆန်းတွင် ဖားရောတပ်မှ စစ်သည် တစ်ဦး ဇီးပြောင်းသို့ အလင်းဝင်လာရာ ထိုအလင်းဝင်ထံမှ သတင်းရယူသောအခါ ဖားရောစခန်းတည်နေရာကို အကြမ်း ဖျင်းအားဖြင့် သိရှိခဲ့ရ၏။ ထိုသတင်းကို အခြေခံ၍ တိုက်စစ်စီမံချက်အား တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးခင်မှ စီမံခဲ့၏။ စီမံချက်အရ ခလရ (၉၆)မှ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ ဦးစီးလက်ရွေးစင် ကွန်မန်ဒို ၄၅ ယောက် ထုတ်နုတ်ဖွဲ့စည်းကာ ဇွန်လ ၂၀ရက်တွင် စုရပ်မှ ရည်မှန်းချက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ ပထမ နေ့တွင် တပ်မဟာ(၂) မှ ရင်း(၇) စခန်းတစ်ခုအား ရှာဖွေရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့၏။ လူမရှိပါ။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံနှင့် အဖွဲ့သည် နောက်နေ့တွင် ဆက်လက်တောနင်းရှင်းလင်းရာ ဖားရော၏ ဆေးရုံစခန်းကို တွေ့ရှိ၏။ ဆေးရုံစခန်းအနီး၌ တပ်ရင်းဌာနချုပ်စခန်း ရှိလေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆက်လက်ရှင်းလင်း

ရာ နံနက်အရုဏ်ဦးတွင် ဖားရော၏ ရင်း(၇) စခန်းကို စီးနင်းနိုင်တော့
၏။ အားလုံးအိပ်မောကျနေကြသည် ။ ကင်းတောင် ကောင်းကောင်း မ
ရှိ။ ၁၀ မိနစ်အတွင်း ရန်သူစခန်းကို စီးနင်းနိုင်ပြီး ရန်သူကို လက်စတုံး
ချေမှုန်းနိုင်တော့၏။

KNU အရှင် ၂ယောက်နှင့် အသေ ၆ ဦးရရှိ၏။

လက်နက်စုံ ၁၃လက်၊ ဆသရစက် တစ်လုံး၊

ရေဒီယို၊ လက်နှိပ်စက်၊ အပ်ချုပ်စက်နှင့် ရိက္ခာများ ၊ စစ်ဝတ်ပစ္စည်း
များ ၊

တဲတန်းလျားကြီး ၄ခုကို သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့၏။

မိမိဘက်မှ အထိအခိုက်မရှိခဲ့ပါ။

KNU မှ ကျဆုံးသွားသူများမှာ -

အရာခံဗိုလ် ရဲမြ

ဆသရတပ်သား ဝီးလယ်

တပ်သား ထွန်းထွန်း

တပ်သား စိန်သောင်း

တပ်သား မောင်ကျော်နှင့် နော်ဖောဒေးညာဖိုးတို့ ဖြစ်၏။

ထိုတိုက်ပွဲမှာ အရှေ့တောင်တိုင်းတွင် ကွန်မန်ဒိုစစ်ဆင်ရေး၌ နာမ
ည်အလွန်ကြီးသွားသဖြင့် မကြာခဏ ရတခ ကွန်မန်ဒိုသင်တန်းများ ၌
ထည့်သွင်းပို့ချခဲ့ပါသည် ။ ဤတိုက်ပွဲကို စီမံချက်ရေးဆွဲ ခဲ့သူမှာ ထိုစဉ်
က ခလရ (၉၆)တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင် ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ဖြစ်၍
ဤစာမရေးမီ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်နှင့် လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါ

သည် ။

ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင် ပြောပြချက်အတိုင်း ဤတိုက်ပွဲအား အသေးစိတ် ထပ်မံ ဖော်ပြအပ် ပါသည် ခင်ဗျား။

ကေအင်ယူတပ်မဟာ(၂) ဖားရောစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲ

နိဒါန်း

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဖာပွန်မှ မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံးသို့ ကျွန်တော် တပ်ပြောင်းခဲ့ရ ၏။ ထိုကာလက အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာချုပ်နယ်မြေ မော်လမြိုင်ဒေသ၌ ကေအင်ယူ၊ PDP ပြည်ပြေးနှင့် N MSP သုံးပါတီတို့ နယ်စပ်ဒေသ၌ အထူးတလည် ထကြွသောင်းကျန်းနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရတခ ခေါ် အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်အနေဖြင့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးများ ဖွဲ့စည်းကာ အထက်ပါရန်သူများအား နှိမ်နင်းနေရချိန် ဖြစ်၏။

နယ်စပ်တွင် သုံးပါတီတပ်ဖွဲ့များ အကြီးအကျယ် ဆူပူသောင်းကျန်းနေကြသလို အတွင်းပိုင်း ဒေသ ဘီးလင်းမြစ်ရိုးနှင့် ဒုံသမိ၊ ယွန်းစလင်းမြစ်ရိုးများ တွင် လည်း KNU တပ်မဟာ (၂)နှင့် (၃)တို့ သည် အပြိုင် ဆူပူသောင်းကျန်းလျက်ရှိ၏။ မြောက်ဘက် သံတောင်ဒေသတွင် KNU တပ်မဟာ (၃) တောင်ဘက် ရွှေကျင်ကျောက်ကြီးဒေသတွင် KNU တပ်မဟာ(၂)တို့ က ကျက်စားလျက်ရှိ၏။ KNU တပ်မဟာ(၂) သည် စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ခြမ်း၊ အရှေ့ရိုးမဒေသများ တွင် အထူးသဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသည် ။ ရွှေကျင်မြို့နယ် အရှေ့ခြမ်းတွင် အခြေပြုနေသော K

NU တပ်မဟာ (၂) သည် တောင်ဘက်ရှိ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် လမ်းမကြီး ဘက်သို့ ဆင်းချလာတတ်သည် ။ သိမ်ဇရပ်၊ ကျိုက်ထို၊ ဘီးလင်း၊ သထုံ သို့တိုင် ရံဖန်ရံခါ ရောက်လာတတ်သည် ။ သထုံဂွင်တွင် KNU တပ်မဟာ (၁) ရှိသည် ။ တပ်မဟာ (၂)သည် ရံဖန်ရံခါတွင် တပ်မဟာ (၁)နှင့် ပူးပေါင်းလှုပ်ရှားလေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော် မော်လမြိုင်၊ ကျောက်တစ်လုံးသို့ ရောက်သည့် အချိန်၌ ကျိုက်ထိုတပ်မှ တပ်ရင်းမှူး ၃-ဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးခင်နှင့် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ ဦးစီးသော ကျိုက်ထိုဘက်မှ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ကျိုက်ထိုမှ မြောက်ဘက် မိုင်လေးငါးဆယ်ဝေးသည့် ရွှေကျင်အရှေ့ခြမ်းသို့ L.R.P (Long Range Penetration) လျှောက်ကာ ကေအင်ယူတပ်မဟာ (၂)ဌာနချုပ် ဖားရော စခန်းအား ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီးသည် နှင့် သွားရောက်တိုက်ဆိုင်နေ၏။

ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်ကြီးကျင်စံမှ ဦးစီးခဲ့သည် ။ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံသည် ပြောက်ကျားစစ်၌ အရာရှိငယ်တွေ အတုယူရလောက်အောင် ထူးချွန်သူ ဖြစ်၏။ သူသည် မူလပထမက တပ်မ (၇၇)မှ ဖြစ်၏။ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင့်ဆွေ ရတခတွင် တိုင်းမှူးဖြစ်လာသောအခါ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံအား ရတခ ကွပ်ကဲမှုအောက်ရှိ ကျိုက်ထိုတပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခေါ်ယူခဲ့လေသည် ။ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံသည် ကျိုက်ထိုရောက်ပြီး ဘာမှ မကြာမီမှာ ပင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပေါ်ရှိ ဘုရားဖူးများကို လုယက်တိုက် ခိုက်သွားသည့် ကေအင်ယူတပ်ဖွဲ့အား ဖြတ်လမ်းမှ စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက် ချေမှုန်းလိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ စစ်ရေးစွမ်းရည်ကို စတင်ပြသခဲ့သည် ။ ထို့နောက် သထုံဂွင်တွင် နာမည်ကြီးနေသည့် KNU တပ်မဟာ (၁) မှ ဗိုလ်ကြီးစောလုတ်နှင့် အင်အား ၂၀ ကိုလည်း ခရီးရှည်ထိုးဖောက်ကာ အပြတ် ချေမှုန်းခဲ့ပြန်လေသည် ။

“ဟ... ဒီကောင်က တယ်စွာပါလား။ မင်းတို့ သူ့အသံကြားရင် မိုင် ၂၀ ကွာက ရှောင်ကြ။ သိပ်အန္တရာယ် ကြီးတယ်”

KNU တပ်မဟာ (၁) လူကြီးများက အထက်ပါအတိုင်း အမိန့်ထုတ် ယူရသည် ။ ဗိုလ်ကြီး ကျင်စံကိုလည်း တိုင်းရင်းသားဒေသခံများက သူတို့ စကားဖြင့် “ကျည်ဆန်(ဝါ) ကလိုးခလီး”ဟု ခေါ်ကြကုန်သည် ။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံကို မော်လမြိုင် စစ်ဆေးရုံတွင် တစ်ကြိမ်သာမြင်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ အထူးနာမည်ကြီးနေသူဖြစ်၍ အတော်ကြည့်ယူရ၏။ ကျွန်တော် မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံး ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာ၌ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ တပ်မ(၈၈)သနက (၁) သို့ တစ်ဆင့်မြင့် ရာထူးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားသည် ။ များ မကြာမီမှာ ပင် ကျိုင်းတုံ-တောင်ကြီး ပြည်ထောင်စုကားလမ်းမကြီး၏ မြောက်ခြမ်း ၄ က်ဥှက်ကာဒေသ၌ ဗကပများ နှင့် တိုက်ရင်း ပြောက်ကျားပါရဂူ ဗိုလ် များကျင်စံ တိုက်ပွဲကျသွားခဲ့သည် ။ နောင်တော်ကြီးကို အလွန်နှမြောမိပါသည် ။ ၁၉၈၁ ခုနှစ် ကျွန်တော် သနက (၁) ပြောင်းရ တော့ ထိုတပ်တွင် သူတိုက်ပွဲကျသွားပုံကို အတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် စစ်သ ည် များက ပြောပြသဖြင့် သိရပြန်၏။ သူ၏ ၁၉၇၂ ခုနှစ်က KNU တပ်မ ဟာ(၂) ဖားရောစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲ ကိုလည်း ကျွန်တော် ဂဃနဏ သိချင်သည် ။

“ဗိုလ်မှူးကျင်စံက သိပ်အပင်ပန်းခံနိုင်တာ။ သူက မြစ်ကြီးနားသား လေ။ တောထဲမှာ ထမင်း နှစ်ရက်၊ သုံးရက် မစားဘဲနေနိုင်တယ်။ ခရီး သွားရင် ညှပ်ဖိနပ်ပဲစီးတယ်။ ကျောပိုးအိတ် မပါဘူး။ သေနတ်တစ်လ က်၊ ကျည်ဆန်လေးငါးခြောက်ဆယ်၊ ရေတစ်ဘူးနဲ့ စောင့်ကြားတစ်ထ ညှပ်ပဲ ပါတယ်။ သူ့လူတွေအကုန်လုံးလည်း ညှပ်ဖိနပ်နဲ့ ခရီးသွားတာ သ

င်ထားတယ်။ ထမင်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် မစားဘဲနေနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားတယ်။ ရေလည်း တစ်ဘူးတည်းနဲ့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် နေနိုင်အောင် ရေငတ်ခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားတယ်။ ညပ်ဖိနပ်စီးတော့ ရန်သူက ခြေရာခံလို့ မရဘူးပေါ့။ အပေါ့အပါးသွားရင်လည်း တစ်ယောက်ချင်း ကျင်းတူးသွား၊ ပြီးရင် ကျင်းကိုပြန်ဖို့ ။ သစ်ရွက်ဆွေးတွေနဲ့ ပြန်အုပ်။ အဲဒီလို ကျားနဲ့ ကြောင်ဝါဒကို ကျင့်သုံးတယ်။ စစ်ကြောင်းချီတက်ရင် သူကိုယ်တိုင် ရှေ့ကလိုက်တယ်။ ပွိုင့်ကိုလည်း ဆရာပဲသွားခိုင်းတယ်။ M ၁၆ တို့ ၊ ကာဘိုင်တို့ ကိုင်ခိုင်းတယ်။ လိုအပ်ရင် ရန်သူသုံးတဲ့ ပြောက်ကျားအင်္ကျီကို ဝတ်ခိုင်းတယ်။ ဒီနည်းတွေနဲ့ KNU စခန်းတွေကို နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ထမင်းမစားဘဲ LRP လျှောက်ပြီး ချေမှုန်းခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော့်ကို အထက်ပါစကားပြောသွားကြသူများမှာ ကျောက်တစ်လုံးတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကျင်စံ ၏ ကွန်မန်ဒိုသင်တန်းတက်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော့်တပ်စုမှူးများ လုပ်သွားကြသည့် ဗိုလ်တင်ငွေနှင့် ဗိုလ်သန်းမောင်ဝင်းတို့ က ပြောသွားကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အရှေ့တောင်တိုင်းတွင် ၁၀ နှစ်ခန့်အကြာ၌ တပ်ပြောင်းရပြန် သည် ။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရောက်သွား၏။ ဟိုမှာ ၁၅ နှစ်ကြာသွားသည် ။ နည်းဗျူဟာမှူးဖြစ်တော့ ကရင်ပြည်နယ် ပြန်ရောက်သည် ။ နည်းဗျူဟာမှူးနှင့် လေးနှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး နယ်ဘက်သို့ အပြီးပြောင်းခဲ့ရ၏။ နယ်ဘက်တွင် စာတွေ စရေးဖြစ်သည် ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်က ကျိုက်ထို တပ်ရင်းမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်ချလာသည် ။

“ခင်ဗျားစာတွေ ဖတ်ရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားစာတွေ ဖတ်ပြီး ကျုပ်လည်း Tempo တွေ တက်လာတာနဲ့ ခင်ဗျားကိုလာတွေ့တာ”

ဟု ဆိုကာ သူရေးလာသည့် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို အပ်ပါတော့သည်။ ။

“ဒါဖတ်ကြည့်ပြီး ထုတ်ပေးဗျာ”

သူစာမူကြီးဖတ်ပြီး စာအုပ်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်သည် စာရေးဝါသနာပါ၏။ စကားပြောလည်း ကောင်း၏။ လူကသာ မျိုးခင်ဟု နာမည်ပေးထားသော်လည်း သထုံဇာတိ တိုင်းရင်းသား စကောကရင် ဖြစ်၏။ အမည်ရင်း မှာ စောမောင်အေး ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားဘဝနှင့် မြန်မာ့တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ အသက် ပြည့်သည် နှင့် တပ်မတော်တွင် ဝင်ရောက်၍ ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းခဲ့သည်။ ဘဝအတွေ့ကြုံစုံ၍ စစ်ရေးစွမ်းရည် ရှိသူဖြစ်သည်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ကျွန်တော် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းပြီး ဖာပွန်တပ်ရောက်တော့ သူက ကမမောင်းတပ်မှ ဒု-တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သည်။ တပ် ၂ ခု နယ်မြေချင်း ဆက်နေ၍ သူစစ်ရေးစွမ်းဆောင်ချက်များကို မကြာခဏကြားနေရသည်။ တိုင်းရင်းသား ကရင်လူမျိုးဖြစ်ခြင်း၊ ဒေသခံတို့ ၏ ဓလေ့ထုံးစံများကို နားလည်ခြင်း၊ ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ နယ်မြေ ကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ စစ်ရေးအတွေ့အကြုံ ဗဟု သုတကြွယ်ဝခြင်းတို့ ကြောင့် ကေအင်ယူ တပ်မဟာ(၁)နှင့် တပ်မဟာ(၇)တို့ သည် သူ့ကိုကြောက်ကြသည်။ ။

“ဗိုလ်မှူးမျိုးခင်ကို သတိထား။ သူက ဗမာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒို့လို ကရင်။ မင်းတို့ အကျင့်နဲ့ အလေ့အထတွေ အကုန်ကျွမ်းတယ်”

ဟု ဒေသခံသောင်းကျန်းသူ ခေါင်းဆောင်များက သူတို့ လူများကို သတိပေးထားကြ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်နှင့် တွေ့တော့ တပ်မဟာ (၂) ဖားရောစခန်းသိမ်း

တိုက်ပွဲ အကြောင်းကို မေးမိ၏။ ထိုအခါကျမှ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင် ပြောပြသဖြင့် ဖားရောစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲကို ကွန်မန်ဒို နည်းဖြင့် LRP မိုင် လေးငါးဆယ်လျှောက်ကာ တောင်ပိုင်းတိုင်းနယ်မြေထဲဝင်၍ အငိုက်ဖမ်းတိုက် ခိုက်ခဲ့ကြသည် ကို သိရပါတော့သည် ။

အောက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာတွေမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင် ပြောပြသည့် သူ၏ ကွန်မန်ဒို တပ်ဖွဲ့မှ ဖားရောစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲအကြောင်း ဖြစ်ပါသည် ။ သူ ပြန်ပြောသည်များကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် နားလည်သလို ပြန်လည် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာအဖွင့်

၁၉၇၂ ခုနှစ် နှစ်လယ်ကာလများ

ကျိုက်ထိုတပ်ရင်း သို့မဟုတ် အမှတ်(၉၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းသို့ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင် တပ်ရင်းမှူးတာဝန် ရောက်ရှိထမ်းဆောင်နေသည် မှ ၂ နှစ်ခန့်ရှိပေပြီ။ ကျိုက်ထိုတပ်ရင်း၏ တာဝန်များမှာ အဓိကအားဖြင့် Line of Communication ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း လုံခြုံရေး အဓိကဖြစ်၏။ လုံခြုံရေးတာဝန်များ ထဲတွင် စစ်တောင်းစက္ကူစက် လုံခြုံရေး၊ စစ်တောင်းတံတားကြီး လုံခြုံရေး၊ ကျိုက်ထိုမြို့ လုံခြုံရေး၊ ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူးများ လုံခြုံရေး၊ ဘီးလင်းသကြားစက် လုံခြုံရေး၊ ဘီးလင်းမြို့ လုံခြုံရေး၊ စစ်တောင်းတံတားမှ သည် သထုံမြို့နယ်အစပ် ရွှေရောင်ပြွင်ထိပ် ဘုရားကြီးလမ်းခွဲအထိ ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း၊ လုံခြုံရေးများ ပါဝင်၏။ ထို့ပြင် ရွှေရောင်ပြွင်၊ မဲနသန်ဂွင် စသောနယ်မြေများ တွင် လည်း စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရလေသည် ။ တပ်ရင်းမှာ အရှေ့

တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက် ဖြစ်ပေသည်။ ။

တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး၏ အင်အားကို ကျိုက်ထိုမြို့နယ်နှင့် ဘီးလင်းမြို့နယ်တို့ ထဲတွင် ဖြန့်ကြက်ချထားရ၏။

ကျိုက်ထိုတပ်ရင်း၏ ဦးတည်ရန်သူများ

ကျိုက်ထိုတပ်ရင်း၏ ဦးတည်ရန်သူများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

။

မိမိတပ်ရင်းနယ်မြေသည် ယခင်နာမည်ကျော် KNU တပ်မဟာ (၅) တပ်မဟာမှူး လင်းထင် ၏ နယ်မြေဖြစ်ပြီး ယခု ကျော်ဟိုး ဦးစီးနေသော KNU တပ်မဟာ (၁) နယ်မြေနှင့် ကျိုက်ထိုမြို့၏ မြောက်ဘက် ရွှေကျင်ဒေသတွင် လှုပ်ရှားနေသော ဖားရော ဦးစီးသည့် KNU တပ်မဟာ(၂) တို့ ဆက်စပ်လှုပ်ရှားသော နယ်မြေဖြစ်သည်။ ။

ကျော်ဟိုးဦးစီးသော တပ်မဟာ(၁) ၏ အင်အားကို စုစည်းလိုက်လျှင် အနည်းဆုံးတိုက်ခိုက် ရေးအင်အား ၅၀၀ ခန့်ကို အလွယ်တကူ ခေါ်ယူနိုင်သည့် အပြင် ၎င်းတို့ ၏ အမာခံကျေးရွာပြည်သူ့ စစ်များကိုလည်း ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ။ အကြမ်းဖျင်းအင်အား ၁၀၀၀ ခန့်ရှိသည်။ ။ လက်နက်အင်အား အနေဖြင့်လည်း သင့်တော်သော လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ရှိနေသည်။ ။ ရန်သူသည် စစ်တောင်း တံတားကြီး၊ စစ်တောင်း စက္ကူစက်၊ ကျိုက်ထိုမြို့၊ ဘီးလင်းမြို့၊ ဘီးလင်းသကြားစက် နှင့် မီးရထားလမ်း၊ ကားလမ်းများကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသည့် အပြင် လမ်းကင်းများကိုလည်း ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ။

ဖားရောဦးစီးသော KNU တပ်မဟာ(၂)၏ အင်အားကိုမူ တိတိကျကျ

ခန့်မှန်း၍ မရပါ။ ဖားရောသည် ရွှေကျင်၏ မြောက်ဘက် ကျောက်ကြီးနယ်မြေဘက်သာ လှုပ်ရှားမှုများ ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေကျင်မြို့၏ အရှေ့ဘက် KNU တပ်မဟာ(၁)၏ နယ်စပ် နတ်ကြီးဒေသအထိ လှုပ်ရှားသွားလာပြီး ရွှေကျင်မြို့၏ တောင်ဘက် ကျိုက်ထိုမြို့မြောက်ဘက်တွင် အင်အား ၁၀ ယောက်၊ ၁၅ ယောက် အဖွဲ့ ငယ်လေးများ ဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြောင်းသိရသည် ။ ကျိုက်ထိုမြို့နယ် စက္ကူစက်ရှိရာ စစ်တောင်းရွာ၏ မြောက်ဘက် အရှေ့မှ အနောက်ဘက်သို့ သွယ်တန်းစီးဆင်းနေသော ကျုံ့တူးမြောင်းသည် မီးပြောင်း ရွာနှင့် ၅/၆ မိုင်လောက်သာ ဝေးကွာသည် ။ ထိုကျုံ့တူးချောင်းသည် ကျိုက်ထိုမြို့နယ်နှင့် ရွှေကျင် မြို့နယ်၏ နယ်စပ်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်နှင့် အလယ်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ် (ယခု တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်)တို့ ၏ နယ်နိမိတ်ထိစပ်ရာလည်း ဖြစ်၏။ ဖားရော ဦးစီးသော တပ်မဟာ(၂)၏ လက်နက်ခဲယမ်းအခြေအနေမှာ တပ်မဟာ(၁)လောက် ပြည့်စုံမှုမရှိချေ။

သူတို့ တစ်တွေကို အားလုံးစုလိုက်လျှင် အင်အား ၁၀၀၀ ခန့်ရှိပြီး မိမိနယ်မြေကို အလုံးအရင်း နှင့် ဝင်တိုက်နိုင်သည် ။

တိုက်ပွဲမဖြစ်မီယေဘုယျအခြေအနေများ

မိမိ

မိမိတို့ တပ်များ သည် ထိုစဉ်က ကျိုက်ထိုမြို့နယ်နှင့် ဘီးလင်းမြို့နယ်များ အတွင်းတွင် စခန်း ထိန်းတာဝန် Garrison Duty နှင့် လှုပ်ရှားတာဝန်များ ထမ်းဆောင်နေရ၏။ တပ်ခွဲ ၃ ခွဲကို စခန်း ထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်စေပြီး တပ်ခွဲ ၂ ခွဲပါ စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်တစ်ခုအား

သထုံမြောက်ခြမ်း မဲနသန်ဂွင်တွင် တာဝန်ပေးထားလေသည်။ ။

ရန်သူ

မိမိ၏ ဂွင်အတွင်း၌ ရန်သူတပ်မဟာ (၁)နှင့် (၂)တို့ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ရန်သူတွင် ဒေသခံ ပြောက်ကျားများ ရှိသလို တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ရင်းများ လည်း ရှိ၏။ တပ်မဟာ(၁)၏ တိုက်ခိုက်ရေး အင်အားများကို တပ်မဟာမှူး ကျော်ဟိုးကိုယ်တိုင် ဦးစီးကွပ်ကဲလေသည်။ ။ ကျော်ဟိုးက ကျိုက်ထို၊ ဘီးလင်း၊ သထုံ လမ်းကြောင်းများကို နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ မိမိစခန်းငယ်များ နှင့် စစ်ကြောင်း များကို သာ လွန်အင်အားဖြင့် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းများ လုပ်လေ့ရှိ၏။ တပ်မဟာ(၂) မှာ မူ ရွှေကျင် ဒေသတွင် အဓိကလှုပ်ရှားပြီး ရံဖန်ရံခါမှ သာ မိမိနယ်မြေအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာလေ့ရှိ၏။

ရန်သူသတင်း စတင်ရရှိခြင်း

၁၉၇၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ပထမပတ်တွင် စစ်တောင်းစက္ကူစက်အနီးရှိ ဇီးပြောင်းစခန်းသို့ ဒေသခံ KNU မြို့နယ်တပ်ဖွဲ့မှ အလင်းဝင်လာသည့် စောတာလူး၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဇီးပြောင်းစခန်းအပိုင် ကျုံတူးရွာ၏ မြောက်ဘက်၌ KNU စခန်းကြီးတစ်ခု ရှိနေကြောင်း သတင်းရရှိလေသည်။ ။ စခန်းကြီး မှာ ဘီးလင်းမြစ်၏ အနောက်ဘက် မြစ်လက်တက်နှင့် သိပ်မဝေးလှ။ မဒမချောင်းဖျားအနီးတွင် ရှိသည် ဟု သိရသည်။ ။ မိမိမှာ ကျုံတူးရွာပတ်ဝန်းကျင်အထိသာ ရောက်ဖူးပြီး စခန်းသို့မရောက်ဖူးကြောင်း ထွက်ဆိုလေသည်။ ။ ထိုအလင်းဝင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို စခန်းမှူး ဗိုလ်ကျော်ညွန့်မှ ပြုစုရေး သားပြီး တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ အထူး ဆက်သားဖြင့် ပေးပို့တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ။

အလင်းဝင်၏ ထွက်ဆိုချက်ရရှိသည် နှင့် တပ်ရင်းမှူးကြီးနှင့် ဦးစီး
အရာရှိများ သည် ယခင် သတင်းများ နှင့် ဆက်စပ်ကြည့်ရှုကာ
ဤစခန်းသည် KNU တပ်မဟာ (၂)မှူး ဖားရော၏ စခန်း
ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်အဖြေထုတ်ရရှိလေသည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုစခန်း
အား ကွန်မန်ဒိုနည်းဖြင့် ချီတက်ချေမှုန်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ စီမံချ
က်ရေးဆွဲခဲ့လေသည် ။ စီမံချက်ကို အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်သို့တ
င်ပြခဲ့၏။ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခဲ့၏။ တိုင်းမှ ခွင့်ပြုကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့
လေသည် ။

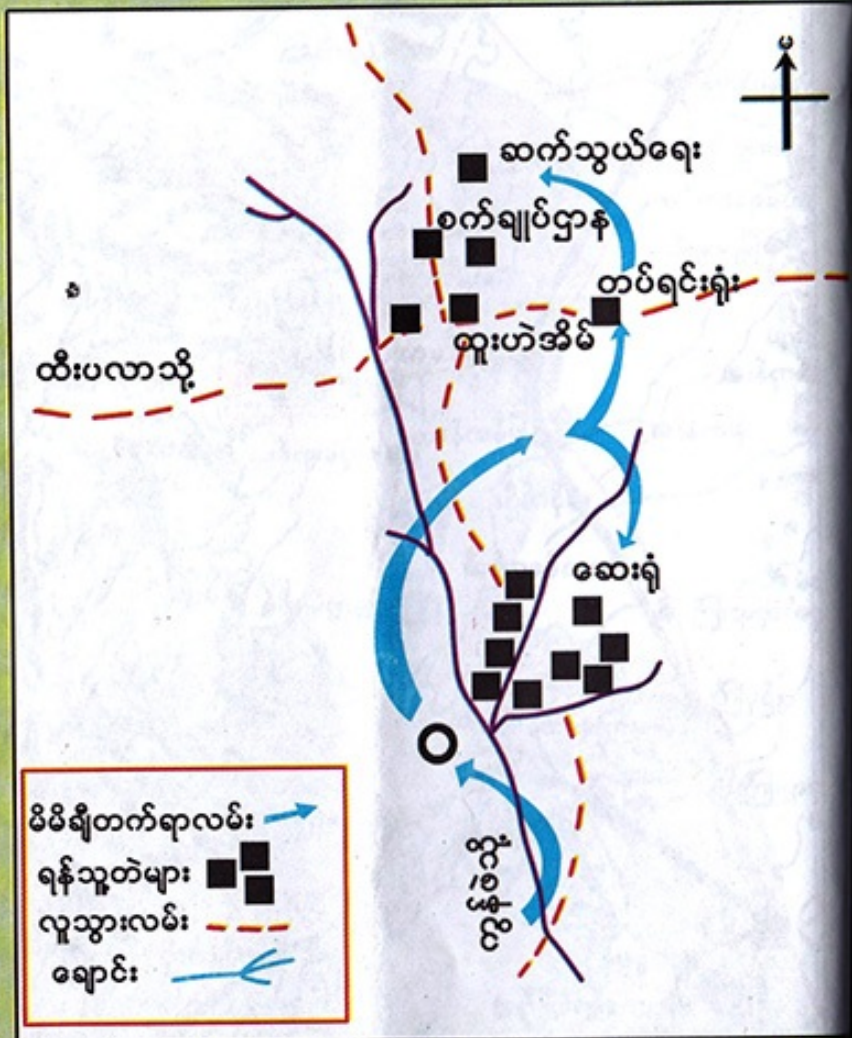
ဖားရောခေါ်ထူးဟဲစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲ
စီမံချက်ရေးဆွဲပြီးတိုက်ခဲ့သည့်
ဗလရ (၉၆)တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်

စာရေးသူ အရာရှိငယ်ဘဝက
အရှေ့တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး
ဗိုလ်မှူးချုပ်တင့်ဆွေ

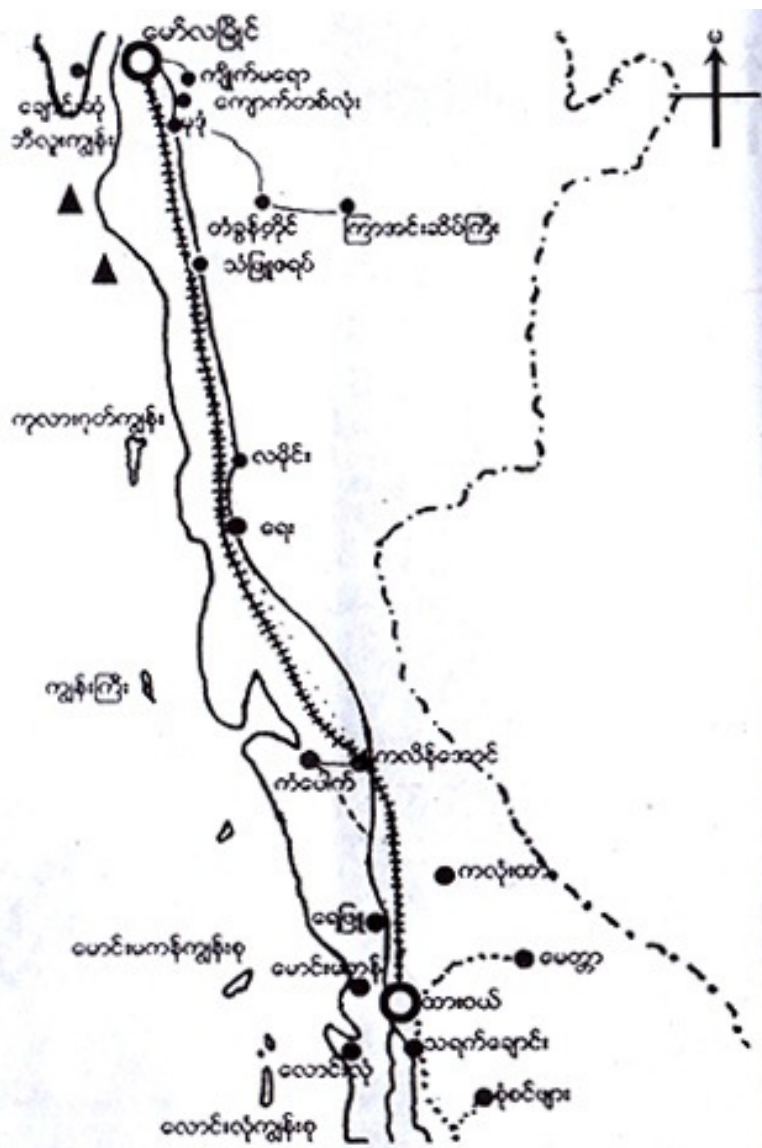
၁၉၇၄ခုနှစ် က ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ ဦးစီးကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့မှ
ရွှေကျင်အရှေ့ခြမ်းရှိ ဖားရောစခန်းအား
စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်နေရာပြမြေပုံ

KNU ရင်း(၇) ရင်းမှူး ဖားရောခေါ်
 ထူးဟဲစခန်းအားမိမိကွန်မန်ဒိုမှ
 ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပုံ(၁၉၇၄ခုနှစ်)

၁၉၇၂-ခုနှစ် တပ်မဟာ(၂)ဗားရောစခန်းအား
ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့နှင့် ဦးဆောင်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်
ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ

၁၉၇၂ခုနှစ် မှ ၁၉၇၅အထိ စာရေးသူ
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်
မြန်မာနိုင်ငံတောင်ပိုင်းဒေသများ

စီမံချက်အတွက် စုဖွဲ့ပြင်ဆင်ခြင်း

တပ်ရင်းမှူးသည် တိုင်းမှ ခွင့်ပြုမိန့်ရသည် နှင့် စုဖွဲ့ပြင်ဆင်မှုကို အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ။

တပ်များ စုဖွဲ့ခြင်း

(က)ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့

(၁)အင်အား ၄၀ ယောက်ကို တပ်ခွဲများမှ ထုတ်နုတ်ဖွဲ့စည်းမည်။

(၂)၎င်းတပ်ဖွဲ့တွင် ကရင်စကားတတ်သူ၊ ပအိုဝ်းစကားတတ်သူ၊ ရှမ်းစကားတတ် သူများ ရနိုင်သလောက် ပါဝင်မည်။

(၃)တပ်ဖွဲ့မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တပ်စုမှူးအရာရှိ ၂ ဦးပါဝင်မည်။

(ခ)ယောင်ပြတပ်ဖွဲ့

(၁)အင်အား ၄၀ ယောက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းမည်။

(၂)တပ်စု ၃ စု ဖွဲ့စည်းမည်။ တပ်စုမှူးများမှာ အရာရှိ ၁ဦးနှင့် အရာခံဗိုလ် (သို့) တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်မည်။

(၃)စစ်ကြောင်းမှူးမှာ ဗိုလ်ကြီး/ဗိုလ်ဖြစ်မည်။

(ဂ)အရန်တပ်ဖွဲ့

(၁)တပ်ဖွဲ့မှူးသည် ဗိုလ်ဖြစ်ပြီး တပ်စုမှူး ၂ ယောက်သည် ဒု-အရာခံဗိုလ်/ တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။

(၂)အင်အား ၂၅ ယောက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းမည်။

(ဃ)စစ်ဆင်ရေးကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့

(၁)တပ်ရင်းမှူးနှင့် လက်ဖြောင့်တပ်စိတ် အင်အား ၁၀ ယောက်နှင့် ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိနှင့် စစ်သည် ၁၀ ယောက်၊

(၂)ထောက်လှမ်းရေးတပ်စိတ် ပါမည်။

ကွပ်ကဲမှု

(၁)ခြေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက တပ်ဖွဲ့မှူး ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်နှင့် ဒု-ဗိုလ်ဌေး အောင်တို့ ကို စုမှူးတာဝန် ပေးလိုက်သည် ။

(၂)ယောင်ပြတပ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်ကျင်စိုးက တပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဒု-ဗိုလ်သိန်းဇော် ကို တပ်စုမှူး တာဝန်ပေးလိုက်သည် ။

(၃)အရန်တပ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်လှဝင်းနှင့် ဒု-အရာခံဗိုလ်အေးမောင်တို့ ကို တာဝန်ပေးလိုက်သည် ။

(၄)စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်တွင် တပ်ရင်းမှူးကိုယ်တိုင် လိုက်ပါမည်ဖြစ်ပြီး အနီးကပ်လုံခြုံရေးတပ် ဖွဲ့ကို အရာခံဗိုလ်အေးမောင်ကို တာဝန်ပေးလိုက်သည် ။

လေ့ကျင့်ရေး

(၁)လိုအပ်သော တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တပ်ခွဲများ သို့ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးမှ တပ်ရင်းမှူးထံမှ ရရှိသော စာရင်းအတိုင်း တစ်ပတ်အတွင်း ခေါ်ယူထားရမည်။

(၂)ယခုလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် လေ့ကျင့်ရေးကို စမည်။

(၃)လိုအပ်သော ရိက္ခာ၊ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို တပ်ရင်းမှူးမှ ထပ်မံညွှန်ကြားမည်။

(၄)ရက်ပေါင်း ၃၀ တိတိ လေ့ကျင့်မည်။ စက်ပစ်ကွင်းပစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် တပ်ရင်းမှူးမှ ယ-ရက် ကို သတ်မှတ်ညွှန်ကြားမည်။

(၅)လေ့ကျင့်ရမည့် သင်ခန်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် ။

(က)လက်နက်မျိုးစုံကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်ခြင်း။

(ခ)ညအချိန် ခရီးဝေးချီတက်ခြင်း။

(ဂ)တောတွင်းတိုက်ပွဲဆင်နွှဲခြင်း။

(ဃ)ရန်သူစခန်းများကို ချဉ်းကပ်တိုက်ခိုက်ခြင်း။

(င)တောတွင်းတပ်ဖျောက်နေထိုင်ခြင်း။

(စ)ဒေသခံကရင်စကားကို အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် သင်ကြားခြင်း

။

အုပ်ချုပ်မှု

ရိက္ခာ

(က)ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့

(၁)ယ-အနုတ် ၁ ရက်နေ့ ညနေစာစားပြီး နောက်တစ်ရက်မနက်စာချက်ပြီးသားဖြစ်ရ မည်။

(ဟန်းကောဖြင့် သယ်ဆောင်ခြင်းမပြုရ)

(၂)နောက် ၃ ရက်စာအတွက် မီးပျောက်ရိက္ခာထုတ်ပေးမည်။

(၃)စစ်သည် တိုင်း ထမင်းခြောက်တစ်ဘူးစီ သယ်ဆောင်ရမည်။(တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ စီစဉ် ပေးမည်) (ခ)ယောင်ပြတပ်ဖွဲ့

(၁)ယ-အနုတ် ၁ရက်နေ့ ညနေစာစားပြီး နောက်တစ်ရက် နံနက်စာ ယူသွားမည်။

(၂)နောက် ၃ ရက်စာအတွက် မီးပျောက် ရိက္ခာထုတ်ပေးမည်။

(၃)စစ်သည် တိုင်း ထမင်းခြောက်နှင့် အသားခြောက် တစ်ဘူးစီယူသွားရမည်။ (ထမင်း ခြောက်နှင့် အသားခြောက်ကို တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ စီစဉ်ပေးမည်။) (ဂ)အရန်တပ်ဖွဲ့

(၁)ယ-အနုတ် ၁ ရက်နေ့၊ ညနေစာစားပြီး နောက်တစ်ရက် နံနက်စာချက်ပြီး ယူဆောင် ရမည်။

(၂)ရိက္ခာ ၃ ရက်စာယူရမည်။

(ဃ)စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်

(၁)ယ-အနုတ် ၁ ရက်နေ့ ညစာစားပြီး နောက်တစ်ရက် နံနက်စာအတွက် ယူဆောင် ရမည်။

(၂)ရိက္ခာ ၃ ရက်စာ ယူသွားရမည်။

ခဲယမ်းမီးကျောက်

(က)ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့

(၁)၂ လက်မစိန်ပြောင်း၊ အချက်ပြလေထီး ဗုံးတစ်တွဲ ယူဆောင်ရမ

ည်။

(၂)အရန်ကျည်နှင့် ၂ လက်မခွင်းဖုံး သယ်ဆောင်မည့် နည်းလမ်းကို ထပ်မံညွှန်ကြား မည်။

(၃)မုဒုံစောင်ပါးတစ်ထည်၊ အရန်ကျည်နှင့် မီးပျောက်ရိက္ခာသယ်ရန် ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးသာ ယူဆောင်ရမည်။ (စစ်သည် တိုင်းမဟုတ်) (၄)စစ်လွယ်အိတ်၊ အရပ်လွယ်အိတ် ရောနှောကိုင်ဆောင်မည်။

(ခ)ယောင်ပြတပ်ဖွဲ့

(၁)မုဒုံစောင်တစ်ထည်သာ ယူဆောင်ရမည်။

(၂)စစ်ထွက်ဝတ်စုံနှင့် ခဲယမ်းများ စစ်ထွက်သည့် အတိုင်း ယူဆောင် ရမည်။

(ဂ)အရန်တပ်ဖွဲ့

(၁)အရန်ကျည်များ ယူဆောင်သွားရမည်။

(၂)ထမင်းခြောက်နှင့် အသားခြောက်တစ်ဘူးယူရမည်။

(ဃ)စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်

(၁)အခြားတပ်ဖွဲ့များကဲ့သို့ပင် ရိက္ခာ၊ ခဲယမ်း ယူမည်။

(၂)အမှတ်(၆၂)စက် ၂လုံးနှင့် အားသွင်းစက်တစ်လုံး ယူဆောင်မည်။

အထွေထွေ

၁။ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်းတွင် တတ်နိုင်သမျှ ကရင်နှင့် ပအိုဝ်းစကား တတ်သူများ သာ ပါရမည်။

၂။ရွေးချယ်ထားသော စစ်သည် များကို ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက် နေ့ တပ်ရင်းဌာနချုပ် အရောက် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးမှ တပ်ခွဲများ နှင့် စစ်ကြောင်း(၂) ဌာနချုပ်သို့ အကြောင်းကြားပြီး ခေါ်ယူရမည်။

၃။လေ့ကျင့်ရေးကို စစ်သည် စုံလင်စွာ ရောက်ရှိသည် နှင့် ၃ ရက်အတွင်း ရက်ပေါင်း ၃၀ တိတိ လေ့ကျင့်သွားမည်။

၄။လေ့ကျင့်ရေးအတွက် သတ်မှတ်ထားသော ဘာသာရပ်များကို တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနှင့် ဗိုလ်ကြီး ကျင်စံတို့ မှ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်သွားမည်။

၅။အထူးသဖြင့် ကရင်စကားကို ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော စစ်သည် တိုင်းနားရည်ဝသွား အောင် ထမင်းစားရေသောက် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်သည် အထိ လေ့ကျင့် ကျက်မှတ် သွားနိုင်အောင် အလင်းဝင် ဦးရွှေမင်းမှ သင်ကြားပေးသွားမည်။ ကရင်စကား နေ့စဉ်ပြောဆို ကြရမည်။

၆။ယ-ရက်နှင့် အသေးစိတ်အစီအမံများကို တပ်ရင်းမှူးမှ သင့်လျော်သည့် အချိန်တွင် နှုတ်ဖြင့် ညွှန်ကြားသွားမည်။

၇။ဤညွှန်ကြားချက်သည် သက်ဆိုင်သည့် အရာရှိများမှ လွဲ၍ မည်သူမျှ မသိရှိစေရအောင် အထူးလျှို့ဝှက်ထားရမည်။ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ဖြစ်သည် ။

ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း ရွေးချယ်ကြပြီ

ရန်သူနယ်မြေထဲ ခရီးရှည်ထိုးဖောက်ရောက်နိုင်ရန်အတွက် တပ်ရင်းမှ လက်ရွေးစင်စစ်သည် ၁၂၀အား ရွေးချယ်ပြီး ကွန်မန်ဒိုစစ်နည်းဗျူဟာများကို သင်ကြားပို့ချပေးနေခဲ့သည် မှာ တစ်လနီးပါး

ရှိခဲ့လေပြီ။

စစ်သည် များ သာမက တပ်ဖွဲ့အသီးသီးအတွက် ခေါင်းဆောင်မည့် တိုက်ပွဲဝင်တပ်မှူးများကို လည်း ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ အဓိအကျဆုံး သော ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံပင် ဖြစ်သည် ။ ဗိုလ်ကြီး ကျင်စံသည် လည်း ဤတပ်ရင်းသို့ တပ်ရင်းမှူးကြီးနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့် ရောက်လာသူ ဖြစ်၏။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ကွန်မန်ဒိုသင်တန်းကျောင်း နည်းပြတာဝန်ကို အထူးကိစ္စ ရပ်အနေဖြင့် လည်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုစီမံချက်တွင် အ ရေးအကြီးဆုံး ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ရန် ရွေးချယ်တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယောင်ပြတပ်ဖွဲ့အတွက် ဗိုလ်ကျင်စိုးကို ရွေးချယ်ထားသည် ။ ဗိုလ် ကျင်စိုးသည် လည်း စစ်မြေ ပြင်တွင် စွမ်းရည်ရှိသည့် အရာရှိငယ်တစ် ဦးဖြစ်လေသည် ။ ဗိုလ်သင်တန်းအပတ်စဉ် (၃၈) မှ ဖြစ်သည် ။

ခရီးမထွက်မီ တစ်ရက်အလို၌ စစ်ဆင်ရေး Briefing ပြုလုပ်ကာ တ ဝ်ဖွဲ့အသီးသီး၏ ရည်မှန်းချက်တာဝန်များ နှင့် ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း များကို ရွေးချယ်ကြလေသည် ။

ထိုနေ့က စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးကို မနက် ၀၉: ၀၀ နာရီတွင် တ ဝ်ရင်းမှူးရုံးခန်း၌ ပြုလုပ်လေသည် ။ အစည်းအဝေး စလျှင်စချင်း တပ် ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်မှ အဖွင့်အမှာ စကား ပြောသည် ။ ဆက်လ က်၍ တပ်ရင်းထောက်လှမ်းရေးအရာရှိမှ နောက်ဆုံးရရှိသည့် ရန်သူ့သ တင်းကို စစ်သုံးမြေပုံဖြင့် ရှင်းလင်းတင်ပြသည် ။

ရန်သူ့သတင်းကို အိုင်အို ခေါ် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိမှ ရှင်းလင်း တင်ပြပြီးသည့် နောက် စစ်ဆင်ရေး စီမံချက်အသေးစိတ်ကို တပ်ရင်းမှူး

ကြီးမှ ကိုယ်တိုင်ပင် ရှင်းလင်းလေတော့သည်။ ။

“ကဲ... အရာရှိတွေအကုန်လုံး နားထောင်။ စီမံချက်ကတော့ ဒို့တပ်မ တော်ရဲ့ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းအတိုင်း သတင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ လုပ်နည်း၊ အုပ်ချုပ်မှု၊ ဆက်သွယ်ရေး၊ အတိုကောက် တင်း-ရည်-လုပ်-အုပ်-ဆက်။ အဲဒီလိုဖြစ်မယ်”

“သတင်းအနေနဲ့ ကတော့ အရာရှိများ သိပြီးတဲ့ အတိုင်း ဇီးပြောင်းမှာ အလင်းဝင်လာတဲ့ လက်နက်ချရဲ့ ပြောဆိုချက်အရ ကျုံ့တူး ရွာပတ်ဝန်းကျင် ငါးမိုင်ပတ်လည်လောက်မှာ ရန်သူတပ် မဟာ(၂)က လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခုရှိတယ်။ လူအင်အား အတိအကျတော့ မသိဘူး။ တပ်မဟာမှူး ဖားရောရဲ့ စခန်းလို့ လည်း ပြောတယ်။ ဒါလည်း သိပ်မသေချာဘူး။ ဒါပေမဲ့ စခန်းရှိတယ်ဆိုတာ တော့ သေချာတယ်”

“ရည်ရွယ်ချက်က အခု စုဖွဲ့ထားတဲ့ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့နဲ့ အဲဒီနယ်မြေထဲကို L.R.P လျှောက်ပြီး ဝင်မယ်။ စခန်းကိုရှာမယ် ။ တွေ့ရင်တိုက်မယ်”

“လုပ်နည်းအနေနဲ့ ကတော့ အခု စုဖွဲ့ထားတဲ့ စစ်ကြောင်းသုံးခုစလုံး ဒီကနေပြီး စစ်တောင်းကို သွားမယ်။ ဟိုရောက်ရင် ဗိုလ်ကျင်စိုးနဲ့ ယောင်ပြစစ်ကြောင်းက အခြေပြုကနေ ယရက် မနက် ၀၆:၀၀ နာရီ မဲရစ်ထကို ချီတက်မယ်။ မဲရစ်ထမှာ တပ်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နဲ့ အခြေပြုနေမယ်။ ရန်သူကို လှမ်းပြီးတော့ စစ်မြူထားတဲ့ သဘောပဲ။ ရန်သူလာတိုက်ရင် တိုက်လိမ့်မယ်။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ခံနိုင်အောင်ပြင်ထား။ အထောက်အကူ ပေးနိုင်အောင် ဒုတပ်ရင်းမှူးရဲ့ စစ်ကြောင်းကို နတ်ကြီး လွှတ်ပေးထားမယ်”

“ဗိုလ်ကြီးကျင်စံနဲ့

ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်းက

ယ-ရက်

မနက်အစောကြီး ၀၄:၀၀ နာရီ လောက် ထွက်မယ်။ ဝတ်စားတာတော့ ပြောက်ကျားဝတ်စုံဝတ်မယ်။ တောစီးဖိနပ် မစီးဘူး။ ညှပ်ဖိနပ်တို့ ၊ ကင်းဘတ်ဖိနပ်တို့ အဆင်ပြေရာစီးရမယ်။ စစ်ကျောပိုးအိတ်ကို မသုံးနဲ့ ။ ကရင် လွယ်အိတ်တို့ ၊ ဘေးလွယ်အိတ်တို့ ယူသွားကြ။ ပလိုင်းတွေ ဘာတွေလည်း ယူသွားကြ။ ကျုံတူး ရောက်ရင် ရန်သူရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်း ကို ရှာရမယ်။ သတင်းထောက်ရမယ်။ သတင်းရယူမှုအပိုင်းကို တော့ အလင်းဝင်ကိုရွှေမင်းနဲ့ ကရင်ရဲဘော်တွေကို သုံးပါ။ ကျုံတူးပတ်ဝန်းကျင် မှာ သတင်းထောက် လို့ မှ မထူးရင်တော့ သုံးရက်ကြာရင် ပြန်လာခဲ့ တော့”

“ကိုယ်နဲ့ လိုက်မယ့် စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်ကတော့ ဗိုလ်လှဝင်းက ကွပ်ကဲရမယ်။ ဒို့က လိုအပ်ရင် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံဘက်ကို စစ်ကူလိုက်နိုင် အောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စီမံသွားရမယ်။ အဲဒီတော့ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကျင်စိုးတို့ က မီးပျောက်ရိက္ခာပဲ စားပါ။ အဓိကကတော့ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံရဲ့ ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်းပဲ”

“ကွပ်ကဲမှုဌာနချုပ်က စက္ကူစက်နားက မီးပြောင်းစခန်းမှာ Stand By ရှိနေမယ်။ ဆက်သွယ်ရေးစခန်းအနေနဲ့ တပ်ဖွဲ့သုံးခုစလုံး ၆၂ စက်တစ်လုံးစီယူ၊ စက်ဆက်သွယ်မှုကို မ-နာရီ တွေမှာ လိုသလိုဝင်လာ။ ဒီက စက်အမြဲဖွင့်ထားမယ်”

“အထွေထွေအနေနဲ့ ဒီနေ့ ဇွန်လ ၁၈ ရက်၊ နက်ဖြန်ခါ ဇွန်လ ၁၉ ရက်၊ ယအနုတ် ၁ ရက်နေ့ ။ဖြစ်တယ်။ ညနေ ၁၈:၀၀ နာရီမှာ APT ရထားနဲ့ စစ်တောင်းစက္ကူစက်ကို သွားမယ်။ မီးပြောင်းမှာ ညအခြေပြုမယ်။ ယရက်မှာ မနက် ၀၄:၀၀ နာရီ ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့က ကျုံတူးကို ချီတက်မယ်။ ဗိုလ်ကျင်စိုးနဲ့ အရန်တပ်ဖွဲ့က မနက် ၀၆:၀၀ နာရီမှာ မဲရစ်ထကို

ချီတက်မယ်။ ဒို့ စစ်ကြောင်းဌာန ချုပ်က ဒီ မီးပြောင်းကနေပြီး တပ်တွေ ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေမယ်”

“ကဲ ... ဘာမေးစရာရှိလဲ”

ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့ကိုဦးစီးမည့် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက စမေးသည်။ ။

“ကျုံ့တူးမြောက်ဘက်က လျှို့ဝှက်စခန်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နှ ရက်လောက် ရှာခွင့်ရှိ သလဲ တပ်ရင်းမှူးကြီး။ စခန်းနဲ့ ရွာက ဘယ် လောက်များ ဝေးမယ်လို့ ထင်သလဲ”

တပ်ရင်းမှူးက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ဖြေသည်။ ။

“ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ မေးတာ ကောင်းပါတယ်။ မေးသင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျားစက်က ဘက်ထရီအား ပြန်မသွင်းရင် သုံးရက်ပဲ သုံးနိုင်မယ်။ အဲ ဒီတော့ ရှာဖို့ အချိန် သုံးရက်တော့ အချိန်ရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ကျုံ့တူးမြောက် ဘက် ၁၄/၅ မိုင်လောက်အထိ ခွင့်ပြုမယ်လေ။ ကိုယ့်ရဲဘော်ချည်းပဲ ပေါ့ ပေါ့ပါးပါး ကွန်မန်ဒိုနည်းနဲ့ ချီတက်ကြမှာ ဆိုတော့ အားသွင်းစက်ကို ယူမသွားနဲ့ ။ ခင်ဗျားက ပြောက်ကျားစနစ် သုံးမယ့် ကွန်မန်ဒိုစစ်ကြော င်းဆိုတော့ မြောက်ဘက်တက်သွားလို့ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော် စစ်ကြောင်းတွေ သတင်းရရင် ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ ဆက်မသွားနဲ့ တော့။ လူ မှားကုန်မယ်။ ပြန်လာမယ် ဆိုရင်လည်း စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်တော့ အ ကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့ဦးပေါ့ဗျာ”

“ကဲ ... ဗိုလ်ကျင်စိုးနဲ့ ဗိုလ်လှဝင်းတို့ ကတော့ ဘာမေးကြဦးမှာ လဲ”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျ”

“မရှိဘူးဆိုရင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတော့။ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ မီး ပျောက်ရိက္ခာ၊ ပို့ဆောင် ရေး စတာတွေကို တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနဲ့ တပ်

ထောက်ပံ့လုံခြုံမှုကို က လုပ်ပေးလိုက်ကြ။ ပြီးတော့ ကား ၅စီး Stand By လုပ်ထား။ မြိုင်ကလေးအထိ အသွားအပြန်တွက်ချက်ပြီး ဆီထည့်ပေးထား။ ဒါက အရေးပေါ် လိုလိုမယ်မယ်ပေါ့။ ရော့ ... ဟောဒီမှာ ဗိုလ်ကြီး ကျင်စံ၊ ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်။ ဗိုလ်ဌေးအောင်နဲ့ ကိုရွှေမင်းတို့ တပ်ဖို့ ရန်သူရဲ့ အရာရှိအဆင့်တံဆိပ်တွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ပခုံးမှာ အဲဒါတွေ တပ်သွားကြ”

“ကဲ ... ဘာမှ မေးစရာ မရှိရင် တန်းဖြုတ်မယ်။ ဒို့ကွန်မန်ဒို အောင်ရမယ်ဟေ့”

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်သည် စစ်သည် များ နှင့် လက်ရည်တစ်ပြင်တည်းနေသည် သာ မက ပျော်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် စစ်သည် များက သူ့ကိုချစ်ခင်ကြ၏။ တပ်ရင်းမှူးကြီး ၏ ကြွေးကြော်သံ မရှေးမနှောင်းတွင် ပင် အားလုံးက ...

“ဟေ့ ... ဒို့ ... ကွန်မန်ဒို ... ဟေ့”

ဟု သံပြိုင်အော်လိုက်ရာ တံခါးပိတ်၍ အစည်းအဝေးလုပ်နေသည့် အစည်းအဝေးခန်းမကြီး မှာ ပွင့်များ ထွက်သွားမလားဟု ထင်ရပါသတည်း။

ရည်မှန်းချက်သို့ထွက်ခွာခြင်း

ဇွန်လ ၁၉ ရက် သို့မဟုတ် ယအနုတ် ၁ ရက်နေ့ ညအမှောင်ပျိုးစချိန်၌ တပ်ဖွဲ့ကြီးသုံးဖွဲ့သည် APT စစ်ရထားဖြင့် အခြေပြု ကျိုက်ထိုမှ စစ်တောင်းစက္ကူစက်သို့ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ ည ၁၉:၀၀ နာရီသာသာတွင် စက္ကူစက်မှ မနီးမဝေးရှိ ဇီးပြောင်းစခန်းသို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြသည် ။ စခန်းမှူး ဗိုလ်ကျော်ညွန့်မှ စောင့်ကြိုနေ၏။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့ ဗိုလ်ကျော်ညွန့်”

တပ်ရင်းမှူးကြီးက မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ စစ်ကြောင်းတွေ စားဖို့ ၊ နားဖို့ အားလုံးအသင့်ပါပဲခင်ဗျ။ လိုရမယ်ရသုံးဖို့ Guide အနေနဲ့ ဇီးပြောင်း ပြည်သူ့စစ်နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လည်း အသင့်လုပ် ထားပါတယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွာ။ ကဲ ... အားလုံးစောစောစီးစီးနားကြ။ မဆူနဲ့ ၊ မညံနဲ့ ၊ မီးတွေ မထွန်းနဲ့ ။ အားလုံး ခြေလုံ လက်လုံ၊ အသံလုံနေကြ။ စောစောစီးစီး နားကြ။ စခန်းအပြင် ဘယ်သူမှ မထွက် ရဘူး”

ထိုညက ညကိုးနာရီထိုးလျှင်ပင် စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အနားယူ လိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲဝင်ရန် ချီတက်ကြပြီ

ဇွန်လ ၂၀ ရက် သို့မဟုတ် ယရက် နံနက်၀၉:၀၀ နာရီ။

“တီတီ ... တီ ... တီ ... တီ”

“တပ်ရင်းမှူးကြီးခင်ဗျာ... ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ စစ်ကြောင်း စက်ပေါ်လာ ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဗိုလ်လှဝင်းမှ လာရောက်သတင်းပို့လာ၏။

“ဘာတဲ့ လဲ”

“သူတို့ ကျုံ့တူးရောက်ပြီတဲ့ ။ အဲဒါ ဘာမှ မထူးလို့ မြောက်ဘက်ဆက်တက်သွားတာ ရန်သူ ပြောက်ကျားတစ်ဖွဲ့နဲ့ ထိတွေ့မှုဖြစ်တယ် ပြော

ပါတယ်”

“တစ်လောင်းနဲ့ တစ်လက် ရလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က အထိအခိုက်မရှိပါဘူး။ အဲဒါ ဆက်ထွက်မယ်ပြောပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံစစ်ကြောင်းသည် ဇီးပြောင်းမှ ယနေ့နံနက် ၀၄:၀၀ နာရီတွင် ထွက်သွားခဲ့ ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျုံတူးမှာ ဇီးပြောင်းနှင့် ၆ မိုင်ခန့် သာဝေး၍ နှစ်နာရီသာသာလျှောက်သော် ရောက်၏။ ရွာတွင် သတင်းစုံ စမ်းရာ မထူးသဖြင့် မြောက်ဘက်ဆက်ထွက်ရာ ရန်သူအဖွဲ့ငယ်တစ်ဖွဲ့နှင့် ထိတွေ့မှု ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည် ။ မိမိ ကွန်မန်ဒိုစစ်ကြောင်းမှာ ရန်သူအယောင်ဆောင် ကွန်မန်ဒိုစစ်ကြောင်းဖြစ်၍ အငိုက်ရလိုက်သည် ။ ရန်သူပြောက်ကျားတစ်ဦးကို လက်နက်နှင့် အသေရလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ရန်သူသတင်းထောက်ရင်း ... မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လက်ချီတက်မည်ဖြစ် ... လိုအပ် သည် များ ညွှန်ကြားနိုင်ပါရန် တင်ပြအပ်...”

ဗိုလ်လှဝင်းက နောက်ဆုံးဝင်လာသည့် ကြေးနန်းတိုလေးကို ဖတ်ပြလိုက်သည် ။

“ဘာမှ ညွှန်ကြားစရာမရှိဘူး။ ဆက်လုပ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

တပ်ရင်းမှူးကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်၏။ စခန်းမှူး ဗိုလ်ကျော်ညွန့်က တပ်ရင်းမှူးနှင့် အတူ ရှိနေသည် ။ လိုအပ်သည် များကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေ၏။

နေ့လယ် ၁၁:၀၀ နာရီထိုးပြီ။

“တီ ... တီ ... တီ ... တီ ... တီ”

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ဗိုလ်ကျင်စိုးစက်ပါခင်ဗျ”

ဗိုလ်လှဝင်းက သတင်းပို့လာပြန်သည်။ ။

“ဘာတဲ့ လဲ”

“သူတို့ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်နေပြီတဲ့ ခင်ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ရန်သူ ဆယ်ယောက်လောက် အနောက်ဘက်က ရောက် လာပြီး အရှေ့မြောက်ဘက်ကို ဆက်ထွက်သွား တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အခု သူတို့ နားနေတဲ့ ရွာက ဝက်တစ်ကောင်လည်း ပေါ်ပြီး အသားတွေ ယူသွားတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်။ အဲဒါကလွဲလို့ ဘာမှ မထူးပါဘူးတဲ့ ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ ... ဝက်တစ်ကောင်ပေါ်သွားတယ်ဆိုရင် ရန်သူပင်မအဖွဲ့ အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနိုင်တယ်။ သတိထားသွားလို့ ပြောလိုက်”

ထိုအချိန်မှ စ၍ ညနေအထိ စက်နှစ်လုံးစလုံး မပေါ်လာတော့ပါ။ ည ၉:၀၀ နာရီရောက်မှ ဗိုလ်ကျင်စိုးစစ်ကြောင်းက ရည်မှန်းချက် မဲရစ်ထရွာသို့ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရွာပတ်ဝန်းကျင် တွင် ခံစစ်ပြင်ကာ နေရာယူထားကြောင်း သတင်းပို့ပါတော့သည်။ ။ ထို့ပြင် ရန်သူဖားရောနှင့် အင်အား ၁၀၀၀ ခန့်သည် နတ်ကြီးအနောက်ခြမ်းတွင် ရောက်ရှိလှုပ်ရှားနေကြောင်းကို မဲရစ်ထရွာမှ သတင်း ရကြောင်း တင်ပြလေသည်။ ။ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ စစ်ကြောင်းကား မည်သည့် သတင်းပို့ချက်မှ ရောက်မလာပါ။

တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခြင်း

ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့ မနက် ၀၅:၀၀ နာရီ။

မီးပြောင်းစခန်းတွင် အသင့်ရှိနေသော တပ်ရင်းမှူး၏ စစ်ကြောင်း
ဌာနချုပ်မှ ဆက်သွယ်ရေး စက်သည် မနက် ၀၄:၀၀ နာရီကတည်းက စ
က်ဖွင့်၍ အသင့်စောင့်နေသည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီး ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်လှဝင်း
၊ ဗိုလ်ကျော်ညွန့်တို့ နှင့် အတူစက်ဘေးမှာ ရှိနေ၏။

“တီ ... တီ ... တီ ... တီ ... တီ”

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ဗိုလ်ကျင်စိုးစစ်ကြောင်းကို ရန်သူတစ်ရာလောက်
အခုလာတိုက်နေပြီတဲ့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်က ညကတည်းက
ကျင်းတူးနေရာယူထားတဲ့ အတွက် အခြေအနေကောင်း တယ်လို့ ပြော
ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ လိုရင် နတ်ကြီးက တူးအိုင်စီ စစ်ကြောင်းလွှတ်လို
က်မယ်။ လိုရင်ပြောပါလို့ ပြောလိုက်။ တူးအိုင်စီစစ်ကြောင်းကိုလည်း အ
သင့်ပြင်ခိုင်းထားလိုက်”

“လောလောဆယ် မလိုသေးပါဘူးတဲ့ ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း အားလုံးအသင့်ပြင်ထား။ လိုတဲ့ နေရာ
ငါတို့လိုက်ရအောင်”

“တီ ... တီ ... တီ ... တီ ... တီ”

မနက် ၀၇:၃၀ နာရီ။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ဗိုလ်ကြီးကျင်စံစစ်ကြောင်းက ကြေးနန်းဝင်လာပါ
တယ်ခင်ဗျ”

“ဘာတဲ့ လဲ”

“ရန်သူ တပ်မဟာ (၂) ဌာနချုပ် ဖားရောစခန်းနဲ့ ဆေးရုံကို အခုပဲ သိ

မ်းပြီးပါပြီတဲ့ ခင်ဗျ”

“ဟေ ... တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

“အဲဒါကို ကြေးနန်းပို့ခိုင်းကွာ”

“ယနေ့ ဇွန် ၂၁ ရက်နေ့ နံနက် ၀၇:၃၀ နာရီတွင် ခန့်မှန်းမြေပုံညွှန်း (...) တွင် ရှိ ရန်သူတပ် မဟာ(၂)စခန်းအား မိမိမှ အလစ်အငိုက်ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့။ ရန်သူ ဒု-အရခဗ ၁၊ တကက ၁၊ တသ ၅ စုစုပေါင်း ၇ ဦးအသေရမိ။ လက်နက်ငယ် ကာဘိုင် ၁၊ စတင်း ၂၊ ဂျီသုံး ၁၊ ရိုင်ဖယ် ၁၊ ခြောက်လုံးပူး ၁ စုစုပေါင်း ၉ လက် ဆသရ စက် ၁လုံးနှင့် အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းများ ကျည်မျိုးစုံ ငါးထောင်ခန့် သိမ်းဆည်းရမိ ရန်သူလူနေတဲရှစ်လုံး။ ဆန်၊ ဆား၊ ငါးပိ နှင့် ရိက္ခာများ ထားရှိသည့် ဂိုဒေါင်တစ်လုံး သိမ်းဆည်းရမိ ရာသီဥတုမှာ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိ”

“ဟေ့ ... သူပေးတဲ့ မြေပုံညွှန်းက တောင်ပိုင်းတိုင်းနယ်မြေထဲ ရောက်နေပြီကွ။ ရွှေကျင် အရှေ့ဘက် ၁၅မိုင် ကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ကဲ ... အဲဒါဆိုရင် ၁၂:၀၀ နာရီ နောက်ဆုံးထားပြီး ပြန်ထွက်နိုင်အောင်ပြင်ထား။ ဒီကညွှန်ကြားချက်ပေးမယ် ပြော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှင်းပြီး ခဏစောင့်ခိုင်းထား။ အဲဒီစခန်းမှာ မနေဘဲ လုံခြုံတဲ့ နေရာမှာ နေခိုင်းထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ၊ တပ်ရင်းမှူးကြီး”

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ဗိုလ်ကျင်စိုးစက်ကလည်း ခေါ်နေပြီခင်ဗျ”

“ဘာတဲ့ လဲ”

“အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်လိုက်ရှင်းတာ ရန်သူ့ဆီက ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နဲ့ ဂျီသုံးတစ်လက် ပေါင်း လက်နက်ငယ်နှစ်လက်နဲ့ နှစ်လောင်းကျန်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က စစ်သည် နှစ်ဦး အနည်းငယ် ဒဏ်ရာရ၊ မစိုးရိမ်ရလို့ ပြောပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် အဲဒီနေရာကနေပြီး အခုချက်ချင်း ငါတို့ ဆီကို ပြန်ဝင်ခိုင်း။ လမ်းမသုံးနဲ့ ၊ တောတိုးလာခဲ့။ ကားလမ်းကိုရှောင်ခိုင်း။ ဒီည အရောက်ပြန်ဝင်လို့ ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

နေ့လယ် ၁၂:၀၀ နာရီတွင် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံစက်နှင့် အဆက်အသွယ်ရသည် ။ ထိုအခါ အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်၏။

“ရန်သူမှ ၎င်းတို့ ဌာနချုပ် အတိုက်ခံရသည် ကို သိရှိသွားမိမိချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်းအား ဖြတ်တောက်တိုက်ခိုက်ရန် တပ်မဟာ(၁) နှင့် ပူးပေါင်း၍ စီစဉ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိ သို့ဖြစ်၍ ဗမာကျင်စံ ဦးစီးချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်းသည် ဤကနေ ရလျှင်ရချင်း ရွှေ့ကျင်သို့ဝင်ရောက်ရန် သိမ်းဆည်းရမိ ရန်သူ့ဆသရစက်၊ အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းများ ၊ လက်နက်ငယ်များကို တစ်ပါတည်း ယူဆောင် လာရန်၊ ရိက္ခာများကို ဖျက်ဆီးခဲ့ရန်၊ ကျဆုံးသွားသော ရန်သူ့အလောင်းများကို ကောင်းစွာသင်္ဂြိုဟ် မြှုပ်နှံခဲ့ရန် တပ်ချင်းမမှားရန် အထူးသတိပြု”

ကျောက်ညှပ်မှ သည် ရွှေ့ကျင်သို့

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ကြီးမျိုးခင်သည် အထက်ပါအတိုင်း ဗိုလ်ကြီးကျင်စံစစ်ကြောင်းအား ကြေးနန်းပို့ပေးပြီး အကျိုးအကြောင်းကို အထက်ဌာနချုပ်များ သို့ တင်ပြလိုက်သည် ။ ထို့နောက် မိမိ တပ်များအားလုံး စုစည်း

ကာ လိုအပ်သည် များ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ဇီးပြောင်းမှ စစ်
တောင်းစက္ကူစက်သို့ ချီတက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျောက်ညှပ်ဘူတာရုံသို့
ရောက်ရှိပြီး ညရထားဖြင့် ကျောက်ညှပ်မှ ရွှေကျင်သို့ထွက်ခွာခဲ့သည် ။
မဒေါက်ဘူတာသို့ ည ၂၂:၀၀ နာရီရောက်ရှိသည် ။ ဘူတာတွင် ရွှေကျင်
တပ်ရင်းမှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးမှ ဆီးကြိုနေသည် ။ ဗိုလ်မှူးကြီးစံ
အေးက ပြုံးဖြဖြမျက်နှာကြီးဖြင့် ...

“ဟ ... ဗုဒ္ဓေါ ဘယ်လိုလဲ ဖထီး၊ အလန့်တကြားနဲ့ ပါလားဗျာ”

ဟု ဆီးပြောတော့၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်တို့ သည် ၁၉၆၅ ခုနှစ်က
စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်၌ အတူတက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေး
သည် တစ်ခုခုထူးခြားတိုင်း ဝမ်းသာစရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဝမ်းနည်းစရာပဲဖြစ်ဖြစ် “ဟ ... ဗုဒ္ဓေါ” ဟု ရွတ်ဆိုလေ့ရှိ၏။
သင်တန်းမှာ ကိုးလကျော်ဆယ်လနီးပါး တက်ရသည် ။ သင်တန်းသား
အားလုံးအတူနေ အတူစားကြရသည် ။ ထိုအခါ ခင်မင်ရင်းနှီးသူအချင်း
ချင်းက ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးအား “ဗုဒ္ဓေါကြီး ဗုဒ္ဓေါကြီး”ဟု
ချစ်စနိုးခေါ်ကြကုန်၏။

ယခုလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးက လူချင်းတွေ့လိုက်သည် နှင့် “ဟ
... ဗုဒ္ဓေါ”ဟု အရင်လုပ် လိုက်သည် ။

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော့်တပ်နယ်မြေအစွန်မှာ တပ်မဟာ (၂)က ရန်
သူစခန်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရလို့ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံနဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို L.P.R
လျှောက်ပြီး ကွန်မန်ဒိုနည်းနဲ့ ရှာခိုင်းလိုက်တာ တန်းတိုးတော့တာပဲ။
လား ... လား ... ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျားနယ်ထဲ ရောက်နေရောဗျို့။
အဲဒါ လူမှားကုန်မှာ စိုးလို့ ပြေးလာခဲ့ရတာလေ။ ကျောက်ညှပ်ဘူတာက

နေ ဗုဒ္ဓေါကြီးရဲ့ မဒေါက်ဘူတာကို ကရာကတ္တုနဲ့ ကြေးနန်းအပို့ ခိုင်းလိုက်ရတာများ။ ရတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းက မနက်ဖြန် မနက်မှာ ရွှေကျင်ဝင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပို့လိုက်တဲ့ ကရာကတ္တုနဲ့ ကြေးနန်းရပါတယ်များ။ ရွှေကျင် အရှေ့ဘက်မှာ ကျွန်တော့် စစ်ကြောင်းတွေ မရှိပါဘူး။ ဒီအနီးအနား လေးငါးမိုင်လောက်မှာ တိုက်ကင်းအဖွဲ့ကလေးတွေ လွှတ်ထားတာတွေ ရှိတယ်။ ဖထီးစစ်ကြောင်း အရှေ့ဘက်ကဝင်လာမယ်ဆိုတာ ပြောပြီးပါပြီ”

“အေးဗျာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်တော့တာနဲ့ ရတခ တင်ပြပြီး ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းကို ရွှေကျင်ဝင်ခိုင်းရတာ။ အဲဒီအတွက် ဖြေရှင်းချက်တောင် ပေးရဦးမလား မသိဘူး။ တောင်းရင်လည်း ပေးရတော့မှာ ပဲ။ အောင်မြင်မှုရပြီးသား ကိုယ့်လူတွေ အထိနာမသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ တပ်မဟာ(၁)နဲ့ (၂) ပေါင်းပြီး မဲသနတစ်ဝိုက်က ဆီးချဖို့ လုပ်နေ တယ်။ တပ်မဟာ (၂)က တော့ စခန်းအတိုက်ခံရလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကျန်ခဲ့လေရဲ့ ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဖထီးရာ”

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည် နှင့် သည်းသည်းမဲမဲ ရွာနေသော မိုးနှင့် အတူ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ ဦးစီးသည့် ကွန်မန်ဒိုစစ်ကြောင်းသည် ရွှေကျင်မြို့သို့ အရှေ့ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသည် ။ ရွှေကျင် သတင်းတပ်ရင်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုကြသည် ။ တပ်ရင်းရုပ်ရှင်ရုံကြီး ထဲတွင် နေရာချ ထားပေးပြီး နံနက်စာပူပူနွေးနွေးဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည် ။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးကျင်စံရေ ရဲဘော်တွေတော့ အနားပေးထားလိုက်။

ခင်ဗျားနဲ့ အရာရှိတွေက တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးရဲ့ ရုံးခန်းကို ၁၀ နာရီ အရောက်လာခဲ့။ ဇီးပြောင်းကနေ စထွက်သွားပြီး ဒီရောက်တဲ့ အထိ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံး ခင်ဗျား ရှင်းပြပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်ရင်းမှူးကြီး”

ထိုနေ့မနက် ၁၀ နာရီတွင် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေး၏ ရုံးခန်းတွင် သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်း တင်ပြလေသည်။ ။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ၏ တင်ပြချက်များ

“ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ဟာ တပ်ရင်းမှူးကြီးရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ ယရက် မနက် ၄ နာရီမှာ ထွက်ခဲ့ကြပြီး မနက် နှစ်နာရီလောက် ကျုံ့တူး ရွာမြောက်ဘက် လျှို့ဝှက်ထဲမှာ တဲ ၄ လုံးတွေလို့ ဝင်ရှင်းလိုက်ပါတယ် ။ လူတစ်ယောက်ထွက်ပြေးလို့ သုံးလေးချက်လောက် ပစ်လိုက်တယ်။ ဒဏ်ရာနဲ့ သူ့ကို အရှင်မိပါတယ်။ စစ်မေးတဲ့ အခါကျတော့ ရန်သူဘက်က ပြည်သူ့စစ်ဖြစ်နေတယ်။ ဌာနချုပ်ကို တော့ သူမသိဘူးတဲ့ ။ ဆေးရုံဆို တာကိုတော့ သိတယ်။ တစ်ခါ ရောက်ဖူးတယ်။ မဲရစ်ဒီးရွာက လူတွေ တော့ အားလုံးသိကြတယ်။ သူတို့ ကိုမေးရင် ပိုသေချာတယ်တဲ့ ။ ကျွန်တော်မြေပုံထဲ ကြည့်လိုက်တော့ မဲရစ်ဒီးရွာက ဒီကနောက်ထပ် ၅ မိုင် လောက်ဝေးမယ်”

တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းတွင် ကပ်ထားသော မြေပုံကြီးကို ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ မှ ထောက်ပြ ရှင်းလင်းသည် ။

“ကျွန်တော်လည်း လုံခြုံတဲ့ နေရာတစ်ခုကိုရွေးပြီး နေ့မှာ တပ်ဖျောက်နေလိုက်တယ်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးဆီကို သတင်းပို့လိုက်တော့ ဆက်ရှာ

ပါဆိုတာနဲ့ ၁၇:၀၀ နာရီလောက်မှာ မဲရစ်ခီးရွာ ကို ချီတက်ကြတယ်။ ၂
၁:၀၀ နာရီအချိန် မဲရစ်ခီးရွာမရောက်ခင်မှာ တပ်ဖွဲ့ကို ရပ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်
ရွှေမင်းလက်မောင်းကို ပတ်တီးအဟောင်းပတ် အသင့်ယူလာတဲ့ မင်နီ
ဆွတ်လိုက်တယ်။ ရဲဘော်လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ရယ်၊ ခြေ
ထောက်ရယ်၊ ပတ်တီးအစုတ်၊ လုံချည်အစုတ်တွေ နဲ့ ပတ်။ မင်နီ နည်းန
ည်းစီဆွတ် အဲဒါတွေလုပ်ပြီး ရွာထဲဝင်ကြတယ်။ တောဆိုတော့
အစောကြီးအိပ် ကြပါတယ်။ သူကြီးအိမ်ကိုမေးပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်ရွှေ
မင်း တက်သွားကြတယ်။ သူကြီးက အသက် ၆၀ လောက်ရှိပါပြီ။ ကည
င်ဆီမီးထွန်းပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို ဧည့်ခံတယ်။ ဗိုလ်ရွှေမင်းကလ
ည်း ကရင်လိုပြောပါတယ်”

“ကဲ ... ကိုရွှေမင်း ခင်ဗျားပြောတာတွေကို ပြန်ပြောပြပါဦးဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက ပြောလိုက်၏။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးနှင့် အရာရှိများက အလင်းဝင်ဗိုလ်ရွှေမင်းကို
လှည့်ကြည့်ကြသည် ။ ဗိုလ်ရွှေမင်းက အောက်ပါအတိုင်းပြောသည် ။

“ကျွန်တော်အလင်းဝင် ရွှေမင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ ည ၉ နာရီလောက်
ရွာထဲကိုရောက်လာကြ တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ အိမ်ထဲရောက်ကုန်ကြ
ပြီ။ အိပ်တဲ့ သူလည်း အိပ်ပေါ့။ သူကြီးနဲ့ တွေ့တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်
တော်တပ်မဟာ(၁) က ဗိုလ်စောဖားသူးပါ။ အောက်ဘက်မှာ မနေ့က
တိုက်ပွဲဖြစ် ပြီး ပြေးလာခဲ့ကြတာ။ ဒဏ်ရာတွေလည်း ရလာကြတယ်။
ကျွန်တော့်လက်မောင်းလည်း ထိလာတယ်။ ဒီဘက်မှာ တပ်မဟာ(၂)ရှိ
တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို လိုက်ပို့ပေးပါလို့ ပြောပြီး သူကြီး
ပေးတဲ့ ကွမ်းအစ်ထဲက ကွမ်းသီး၊ ကွမ်းနဲ့ ထုံးများ နဲ့ ကွမ်းယာစားရင်း
ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အား ... ဗိုလ်ကြီး တပ်မဟာ(၂) ဘယ်မှာ ရှိလဲဆိုတာတော့ ဖထီးလည်း မသိဘူး။ ဆေးရုံ ဆိုတာတော့သိတယ်။ အဲဒီဆေးရုံကိုတော့ သိတဲ့ လူရှိတယ် သွားမလား”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ၏ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ ဗိုလ်ရွှေမင်းနှင့် အတိုင်အဖောက်ညှိမထား၍ ဗိုလ်ရွှေမင်းဘယ်လိုများ ပြန်ပြောမလဲမသိ။ သူ့အနေနှင့် ဆိုလျှင် ဆေးရုံတွေ့လျှင် ဌာနချုပ်နှင့် မဝေးတော့၍ သွားမည်ဟု သာ ပြန်ဖြေစေလိုသည် ။

“ဟာ ... ဆေးရုံဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ သူကြီးရာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒဏ်ရာရလာကြတာပဲ ဆေးကုဖို့ လိုတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ဆေးထည့်ပြီး မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နယ်ဘက် ပြန်နိုင်ပြီလေ”

ဗိုလ်ရွှေမင်း၏ ပြန်ဖြေသံကြောင့် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံမှာ သက်ပြင်းကြိတ်၍ ချနိုင်ခဲ့ပါ၏။

“နေပါဦး သူကြီးရယ်၊ အဲဒီဆေးရုံဆိုတာ အဝေးကြီးလား၊ ဒီကနေ ဘယ်လောက် ဝေးသေးလဲ၊ ဗမာတပ်တွေများ အဲဒီမှာ လှုပ်ရှားနေသလား”

“ဘယ်လောက်ဝေးလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒီကနေ မြောက်ဘက်မှာ လို့ပြောတယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက် မှာ တော့ ဗမာတပ်တွေ လာတယ်မကြားပါဘူး။ လိုက်ပြနိုင်တဲ့ လူ ခေါ်ပေးမယ်။ ခဏစောင့်”

အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

“စောထူးရေ ... ဟေ့ ... စောထူး”

မကြာမီ စောထူးဆိုသူ ရောက်လာပါသည် ။ စောထူးမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိပြီး တောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိသည် ။ သူကြီးမှ

ဆေးရုံသို့ လိုက်ပို့ပေးရန် ပြောနေသည် ။ ဗိုလ်ရွှေမင်းက စောထူးကို မေးလိုက်သည် ။

“အင်း ... ဒီက ဒီအချိန်ထွက်ရင် မနက်ဝေလီဝေလင်းတော့ ရောက်သွားမယ်ထင်တယ်။ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ရဲဘော်တွေလည်း ပါတယ်။ လည်း မသာဘူး။ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲနဲ့ ဆိုတော့ ရောက်ပါ့မလား ကိုစောထူး”

“ရောက်နိုင်ပါတယ်။ တောင်ကြောအတိုင်းသွားရင် လမ်းတိုတယ်”

“ကဲ ... ဒီလိုဆို သွားကြစို့”

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒါနဲ့ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်”

ဗိုလ်ရွှေမင်းက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည် ။ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံမှ ဆက်ပြီးရှင်းပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ည ၉ နာရီခွဲမှာ လမ်းပြစောထူးရဲ့ အကူအညီနဲ့ တောင်ကြောအတိုင်း မြောက်ဘက်ကို ထွက်ကြတယ်။ အခုအချိန်အထိ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အယောင် ဆောင်တာ အတော်ပီပြင်နေတုန်းပါပဲ။ မြေပုံကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တော်တော့ကို နယ်ကျွံနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။ KNU တပ်မဟာစစ်ကြောင်းတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုသတင်းမရတာ က တစ်ကြောင်း ပြီးတော့ ရန်သူဆေးရုံဆိုတာ တွေ့ရင် မနီးမဝေးမှာ ဌာနချုပ်ရုံး ရှိမှာ ပဲဆိုတဲ့ အသိကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဒီလောက်ရောက်ပြီးရင် မိုးလင်းတာနဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို တွေ့မှာ ပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဒီခရီးကို ဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်လိုက်တာပါပဲ။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် လျှောက်မိတော့ တောင်အောက်မှာ ရန်သူပြည်သူ့စစ်စခန်းတစ်ခုကို တွေ့တယ်။ ဘယ်တပ်မျိုးမဆို ဒီနယ်ရောက်ရင် ဒီစခန်းကိုဝင်သတင်းပို့ပြီးမှ ထွက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ဝင်ပြီး သတင်းပို့ရမယ်လို့ လမ်းပြက ပြောတယ်”

“ဒီမှာ ... ကိုစောထူး အဲဒီပြည်သူ့စစ်စခန်းနဲ့ ဆေးရုံက ဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲ။ ပြည်သူ့ စစ်ကကော ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

ဗိုလ်ရွှေမင်းက တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည်။ ။

“စခန်းနဲ့ ဆိုရင် မိုးမလင်းခင် ရောက်သွားမယ်။ သူတို့ စခန်းမှာ အများ ဆုံးလူ ၁၀ ယောက်၊ တစ်ခါတလေ လေးငါးယောက်လောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အရာရှိတွေ တိုးတိုးကလေး တိုင်ပင်ကြတယ်။ စခန်းကိုတိုက်လိုက်ရင်တော့ အဓိကမိပြီး”

“အဲဒီမှာ ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်က ဆေးရုံသိမ်းပြီးပြန်ရင်ရော မရဘူးလားလို့ မေးတယ်”

“အဲဒါဆို ဆေးရုံစခန်းကိုပဲ ရမယ်၊ ရည်မှန်းချက်က ရန်သူ့တပ်မဟာ ဌာနချုပ်လေ။ ဆေးရုံ ကိုတွေ့တဲ့ နောက် ဌာနချုပ်ကို မလွဲမသွေ တွေ့မှာ သေချာတယ်။ ရည်မှန်းချက်ပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အခု သန်းခေါင်ကျော်ပြီ။ ၁၂ နာရီကျော်ပြီ။ နောက်ထပ် ၃ နာရီလောက်သွားလိုက်ရင် ရောက်ပြီပဲ။ ဝေလီ ဝေလင်း ဒါမှ မဟုတ် လင်းတာနဲ့ ရန်သူ့စခန်း တွေမှာ ပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ဆက်သွားကြတာပေါ့”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက ပြောလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံကားကို လူတိုင်း သဘောကျခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ။

“လမ်းပြစောထူးကို မလွှတ်ဘဲ ဆက်ဖမ်းထားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်က ဆိုလာပြန်သည်။ ။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက အခြေအနေကို အမြန်သုံးသပ်ပြီး ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အချိန်မရတော့ လူနာတွေထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ လူနာတွေ ပါနေတယ်။ ဆေးကုသခံယူဖို့ အရေးကြီးတယ် ။ ဝင်ပြီးသတင်းမပို့တော့ဘူးလို့ ပြောရင်ကော အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလား။ သူ့ကို ဖမ်းထားမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး အစောင့်နှစ်ယောက် သုံးယောက် လောက်ထားရမယ်။ အခု ဗိုလ်ရွှေမင်းက စကားတပြောပြောနဲ့ ထိန်းသွား။ အနားမှာ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက် မသိမသာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရင်ရမယ်ထင်တယ်။ ဆေးရုံတွေပြီးရင် သူလွတ် သွားလည်း အရေးမကြီးပါဘူး” ဟု ဆိုလေသည်။ ။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ၏ အကြံပြုချက်ကြောင့် အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။ ။ စဉ်းစားပြီးနောက် အားလုံး သဘောတူသွားကြသည်။ ။

“ကိုစောထူးရေ ... ကျုပ်တို့ လူနာတွေ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။ ဆေးအရင်ကမှ ဖြစ်မယ်။ အချိန်ကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီစခန်းကို ရှောင် သွားကြရအောင် မရဘူးလား။”

ဗိုလ်ရွှေမင်း၏ ခပ်ပျော့ပျော့လေသံကြောင့် စောထူးသည် ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်သည်။ ။

“အင်းလေ ... ဟုတ်တယ်၊ လူနာတွေ အရေးကြီးတာပဲ။ အခုအချိန်မှာ တော့ သူတို့ လည်း မသိပါဘူး။ သူတို့ ဆီဆင်းနေရင်လည်း အချိန်ကုန်ပါတယ်။ ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင် သွားကြစို့ လား။ ဒါမှ မိုးမလင်းခင်ရောက်မှာ ”

စောထူးက အထက်ပါအတိုင်း ပြောလာသည်။ ။ ပြောရင်း တက်ကြွ

လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆေးရုံကိုသာ တွေ့ဖို့ အရေးကြီးသည်။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံတို့ ခရီးကို ဆက်ကြပြန်သည်။ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲ ကျလာလိုက် စဲသွားလိုက် နှင့် လမ်းမှာ သွားရခက်ခဲလှသည်။ လမ်းက ချော်နေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ သည်။

မိုးမလင်းတလင်း ကြက်တွန်ချိန်တွင် တောင်ကြောတစ်ခုအောက်တွင် တဲတန်းလျားအရှည် လေးလုံးခန့်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အဲဒါ ဆေးရုံပဲ ဗိုလ်ကြီး”

စောထူး၏ စကားကြောင့် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံသည် ဆေးရုံဆိုသည့် တဲတန်းလျားကို ကြည့်လိုက် သည်။

“ကဲ ... ဒို့ ဒီမှာ ခဏစောင့်ရအောင်။ အလင်းရောင်နည်းနည်းရမှ ဆင်းမယ်။ နို့မဟုတ် လူမှားမှာ စိုးရတယ်။ ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်နဲ့ ဗိုလ်ရွှေမင်း ဒီဘက်ကိုလာ။ ဗိုလ်ဌေးအောင်နဲ့ စောထူး အဲဒီမှာ စောင့်”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံနဲ့ ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်၊ ဗိုလ်ရွှေမင်းတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်ရေ ... ခင်ဗျားနဲ့ တပ်ဖွဲ့က ဆေးရုံကိုဝိုင်းထား။ သူတို့ ထွက်မယ့် လမ်းကိုကင်းပုန်းထိုးထား။ အရပ်သား၊ လူနာတွေတော့ မပစ်နဲ့ ဗျာ။ သူတို့ တစ်တွေ လက်နက် ကိုင်မထားဘူး ဆိုရင်တော့ မပစ်နဲ့ ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အခု ကျွန်တော် ရန်သူဌာနချုပ်ကိုရှာမယ်။ ဒီအနား မနီးမဝေးမှာ ပဲ ရှိရမယ်။ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲဆိုတော့ ရှာလို့ ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဆီ က ပစ်သံခတ်သံကြားမှ ခင်ဗျားက လိုအပ်ရင် ပစ်ပေါ့ဗျာ။ အတတ်နိုင်ဆုံး မပစ်နဲ့ ။ ရဲဘော်တွေကို သတိပေး။ အခုငါးနာရီ ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိ

သေးတယ်။ ၆ နာရီထိုးလောက်မှ မိုးကောင်းကောင်း လင်းမယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဗိုလ်ရွှေမင်းရယ်၊ ကျန်တဲ့ အဖွဲ့ရယ် ဌာနချုပ်ကို သွားရှာမယ် ။ ကျွန်တော် ဟိုတောင်ကြောအမြင့်ပေါ် တက်မယ်။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတောင်ကြောကို”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ ပေ ၈၀၀ ကျော်ခန့်မြင့်သော တောင်ကြောရှည်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည် ။ ယခု ဆေးရုံနှင့် ကိုက် ၁၀၀၀ ခန့်အဝေးမှာ ရှိနေ သည် ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

“ကဲ ... ကျွန်တော်သွားမယ်”

မိုးတဖွဲဖွဲကြားမှာ ပင် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံတို့ တပ်ဖွဲ့က ရည်မှန်းချက် တောင်ကြောကြီးသို့ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်သွားကြ၏။

တပ်ဖွဲ့သည် ပေ ၈၀၀ ခန့်မြင့်သော တောင်ကြောကြီးပေါ်သို့ လမ်းမရှိ၊ ဘာမရှိ ချုံတောများ ၊ သစ်ပင်ငယ်များကို တိုးဝှေ့တက်ရင်း တောင်ကြောပေါ်သို့ရောက်ရှိသည် နှင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဝါးဂိုဒေါင် အရှည် တစ်လုံးကို ပထမဦးဆုံး တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုဂိုဒေါင်ကို ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။ ဘယ်သူမျှမရှိ။ ဂိုဒေါင်အတွင်း ဝင်လိုက်ကြရာ ဆန်အိတ်တွေအပြည့်၊ ငါးပိစဉ်အိုးကြီးတွေအပြည့်၊ ဆားစဉ်အိုး ကြီးတွေအပြည့်ရှိသော ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကြီးဖြစ်သည် ။ ဂိုဒေါင်ကြီးမှာ ၂ လုံးဖြစ်သည် ။ မိုးတွေက ပိုသည်းလာ၏။ ဂိုဒေါင်အနီးတွင် လူသွားလမ်းကလေးတွေရ၏။ လမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက်၌ လူနေတဲကလေး ၄ လုံးတွေ့ရသည် ။ အားလုံးစုစုပေါင်း ရှစ်လုံး။ အဝေးဆုံးတဲ၌ ဝါယာစက် တိုင်ထောင်ထားသည် ။ Command Post ဖြစ်မည်ထင်သည် ။ မနက် ၀၇:၀၀ နာရီခန့် ဖြစ်သော်လည်း မိုးကြောင့် အားလုံးမှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် ငြိမ်နေကြ၏။

အားလုံး အိပ်နေကြသည် ထင်၏။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက အခြေအနေကို လျင်မြန်စွာသုံးသပ်လိုက်သည် ။
အချိန်ဆွဲနေရင် ကြာသွား မည်။ မိုးကတဖြည်းဖြည်း လင်းချင်လာသည်
။ ကြာရင် အငိုက်မရဖြစ်သွား၏။

“ကဲ ... ကိုရွှေမင်း ... ခင်ဗျားနဲ့ ရဲဘော် ဖိယောက်က ဘယ်ဘက်ကို
တာဝန်ယူ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖိယောက်က ညာဘက်ကို တာဝန်ယူမယ်။ ကျ
န်တဲ အဖွဲ့က ဒီအပေါ်မှာ နေရာယူထား။ ၂ လက်မ စိန်ပြောင်းပစ်တဲ့ အ
ဖွဲ့ အသင့်ပြင်ထား။ ရန်သူတစ်ယောက်မှ လွတ်မသွားစေနဲ့ ”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ၏ အမိန့်အတိုင်း အားလုံး တပ်ဖြန့်ကာ တဲများကို ချ
ဦးကပ်လိုက်ကြ၏။ တဲများ အတွင်း၌ ရန်သူများကား ကင်းမချ၊ ဘာမချ
နှင့် လုံးဝအိပ်မောကျနေကြသည် ။ အားလုံး တဲများကို ဝိုင်းပြီး ချဦးကပ်
လိုက်ကြ၏။

“ပစ်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ပတောက် ... ပတောက် ... ပတောက်”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ... ဒက်”

“ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း”

အားလုံးက တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းပစ်လိုက်ကြသည် ။
ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက ဆက်သွယ်ရေးစက်ထောင်ထားသည့် တဲကို မဲပြီးဖိပ
စ်တော့၏။

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း”

သုံးလေးမိနစ်အတွင်းမှာ ပင် အားလုံးကိစ္စပြီးသွားတော့၏။

ရန်သူများ လုံးဝအငိုက်မိသွားခဲ့ပေပြီ။

ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ လွတ်မသွားပါ။

ရန်သူအားလုံး အတုံးအရုံးနှင့် ကျဆုံးသွားကြ၏။ ခုနစ်ဦး အသေရမိလိုက်သည် ။ စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်အရ ဒုအရာခံဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး၊ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ဦးနှင့် တပ်သားငါးဦး ဖြစ်၏။ လက်နက်ငယ် ၉ လက်သိမ်းဆည်းရမိသည် ။ ဆက်သွယ်ရေးစက်ကြီးတစ်လုံးနှင့် အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းများ ပါ သိမ်းဆည်းရမိသည် ။

ရိက္ခာများမှာ လူ ၁၀၀ တစ်လခန့်စားနိုင်၏။

ဖမ်းဆီးရမိ စာရွက်စာတမ်းများ အရ Seal တံဆိပ်တုံးများ အရ KNU တပ်မဟာ (၂) တပ်မဟာမှူး ဖားရောစခန်း သေချာသွား၏။ ထို့အပြင် KNU ဥက္ကဋ္ဌဗန်းဘဇ်၏ ဓာတ်ပုံများကိုပါ တွေ့ရှိရသည် ။ ထို့ကြောင့် မဒညတ အသွင်ဆောင်သည့် သဘော ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုတော့ KNU တပ်မဟာ (၂) နှင့် (၃) သည် ယခင်က မဒညတ အဖွဲ့ဝင်တပ် ဖြစ်၏။ မကြာသေးမီကမှ အရှေ့ရိုးမ KNU များ နှင့် ပူးပေါင်းသွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည် ။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက အောက်ပါအတိုင်း ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီမနက် ပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ တပ်ရင်းမှူးကြီးဆီကို သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တပ်ရင်းမှူးကြီးဆီက ရိက္ခာတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ နဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ စာရွက်စာတမ်း တွေ ယူလာဖို့ ညွှန်ကြားချက်ရပါတယ်။ အဲဒီလို ရိက္ခာတွေ ဖျက်ဆီးနေတုန်း ဆေးရုံကို

ဝိုင်းထားတဲ့ ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်နဲ့ တပ်ဖွဲ့က ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ် က ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ်က အောက်ပါအတိုင်း စတင်ရှင်းလင်းသ ည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ..ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေကို အဖွဲ့လိုက် ဝိုင်းပတ်နေရာယူလိုက်တယ်။ နေရာယူပြီး လောက်မှာ ပဲ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံတို့ ဆီက သေနတ်သံတွေ ကြားတော့တာ ပဲ။ အဲဒီမှာ တဲတန်းလျားတွေက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတွေနဲ့ ယောက်ျား သုံးယောက် လား ထွက်ပြေးလာတာ တွေ့ရတယ်။ သေနတ်ကိုင်ထား တာ မတွေ့တော့ မပစ်ကြပါဘူး။ ထွက်ပြေး သွားတာကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တဲတွေထဲဝင်ကြည့်တော့ ဆေးရုံဆိုတာသာ ပြော တယ် ဘာမှ လည်း မရှိဘူး။ ဆေးစင်တော့ တွေ့ပါရဲ့ ။ ဆေးပုလင်းတွေ က အဟောင်းတွေပါ။ ဆေးပုလင်းခွံနည်းနည်းပါးပါးပဲ တွေ့တယ်။ ပြောရရင်တော့ ဆေးရုံနဲ့ မတူပါဘူး။ ဆေးစတိုဟောင်း တစ်ခုနဲ့ ပဲ တူပါတယ်။ နောက်ထပ်ဘာမှ မထူးခြားတာနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံတို့ ရှိတဲ့ တောင်ကြောဆီကို သွားပေါင်းတာပဲ”

ဗိုလ်တင်မောင်မောင်မြတ် စကားဆုံး၍ ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက စကားကို ဆက်ပြန်သည် ။

“ရန်သူစခန်းကို သုံးသပ်ကြည့်တော့ ယာယီဌာနချုပ်စခန်းဖြစ်လိမ့်မ ယ် ထင်တယ်။ တန်းလျား၊ ဂိုဒေါင်၊ တဲအိမ်တွေကြည့်ရတာ အခိုင်အမာ မဟုတ်ဘဲ ခဏတစ်ဖြုတ်နေဖို့ ဆောက်ထား တာပါပဲ။ ရိက္ခာတွေဆိုတာ ကလည်း နှစ်လ၊ သုံးလလောက် စားဖို့ ထင်တယ်။ ပြောရရင်တော့ ဌာန

ချုပ်ရဲ့ အင်္ဂါရပ်နဲ့ မကိုက်ညီပါဘူး။ ဆေးရုံဆိုတာကို ကြည့်ရင်လည်း ဆေးတွေဘာမှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာလေးကို သူတို့ ဒီမိုးတွင်းမှာ လာပြီး တိတ်တိတ်လေး ခိုနေဖို့ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုခိုနေရင်း နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းတွေကို လစ်ရင်လစ်သလို ထွက်ထွက်ပြီးတိုက်ဖို့ ကြံစည်ထားတာဖြစ်မယ်။ ခုပဲ ကြည့်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရောက်နေတုန်း တပ်ရင်းမှူးကြီးလွှတ်ထားတဲ့ ဗိုလ်ကျင်စိုးနဲ့ ယောင်ပြတပ်ဖွဲ့ကို မဲရစ်ထရွာမှာ မနက်စောစောက ဝင်တိုက်တယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ ရှင်းပြသည် ကို တပ်ရင်းမှူးကြီးနှစ်ယောက်နှင့် အရာရှိများ ငြိမ်သက် နားထောင်နေကြရင်း စဉ်းစားနေကြဟန်တူပါ၏။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဖြစ်နေကြသည် ။

“အင်း .. ဗိုလ်ကြီးကျင်စံရဲ့ တင်ပြချက်တွေ အားလုံးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ကံကောင်းလို့ ကိုယ့်တပ်ဘေး လာခွေနေတဲ့ ရန်သူ တပ်မဟာဌာနချုပ်ကို သိလိုက်ရတာ။ ဖထီးတို့ အဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ တော်ကြာ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ ကို လာလုပ်ချင်လုပ်မှာ ။ အခုတော့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ လုံးဝမနေရဲတော့ဘူး”

ရွှေကျင်တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ကြီးစံအေးက ဆို၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ .. ဟုတ်တာပေါ့”

“ကဲ ... ကဲ ... တန်းဖြုတ်ကြရအောင်။ ရတခက ကြေးနန်းဝင်လာပြီ။ ကျိုက်ထိုတပ်ရင်းမှူး ကြီးနဲ့ အဖွဲ့တွေအားလုံး ကနေ့ညနေရထားနဲ့ ကျိုက်ထိုကို ပြန်ဝင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံး နေ့လယ်စာ စားကြမယ်။ ပြီးရင် မဒေါက်ကို ကူးကြပါမယ်။ စစ်ဆင်ရေးကြီးကတော့ အော

င်မြင်စွာ ပြီးပြီပေါ့ခင်ဗျာ။ ဖထီးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင် ကွန်မန်ဒိုတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။ ။

ညနေတွင် တိုက်ပွဲဝင်တပ်များ ရွှေ့ကျင်အနောက်ဘက်ကမ်း မဒေါက်ဘူတာရုံသို့ ကူးခဲ့ကြ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးစံအေးက လိုက်ပို့သည် ။

“ကဲ ... ဖထီးရေ Good Luck ဗျာ။ နောက်ထပ်လည်း အောင်မြင်မှုတွေ ရပါစေ”

ဟု ဆိုကာ ရထားအထွက်တွင် လက်ပြန့်တ်ဆက်ပြန်သွား၏။

ညောင်လေးပင် ဘူတာရောက်တော့ ရတခမှ
ကျိုက်ထိုတပ်ရင်းမှူးကြီးဆီ ကြေးနန်းဝင်လာ ၏။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ရတခက ကြေးနန်းဝင်လာပါတယ်ခင်ဗျ”

မှီလ်လှဝင်းက သတင်းပို့၏။

“ဘာတဲ့ လဲ .. ကိုယ့်ကို နယ်ကျော်သွားရှင်းလို့ ဖြေရှင်းချက်တောင်း
တဲ့ ကြေးနန်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ”

“ဒါဆို ဘာတဲ့ လဲ”

“ပထမ တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေ အကုန်လုံး ဒီနေ့ညအရောက် ကျိုက်ထိုလုံခြုံရေး အတွက် ကျိုက်ထိုပြန်ဝင်ခိုင်းတာပါခင်ဗျ။”

“အေး ... ဝင်မှာ ပေါ့ကွ။ ဝင်ရအောင် ပြန်လာတာပဲ။ နောက်ကြေးနန်းကရော”

“တိုင်းမှူးက ချီးကျူးတဲ့ ကြေးနန်းပါခင်ဗျ”

တိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးချုပ်တင့်ဆွေသည် စစ်ရေးအတွေးအခေါ် အလွန်ထက်မြက်၍ လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ်ရှိသူများကို အထူးအားပေးသူ ဖြစ်၏။ ရတနာတွင် အရာရှိငယ်များ ၌ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ၊ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်၊ ဗိုလ်တင်လှ စသည့် သူများကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရသူ ဖြစ်၏။

တပ်ရင်းမှူးများ တွင် ကား ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဒါရီဂမ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအေးစံ စသူတို့ ကို အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်နေသူ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်၏ နယ်ကျော်ရှင်းသည့် ဖြစ်စဉ်ကို ဗျူဟာမှ စိစစ်ခဲ့သော် လည်း တိုင်းမှူးက ခွင့်လွှတ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ချီးကျူးသည့် ကြေးနန်းထုတ်ပြန်ပေးသည် ။

“ဇွန် ၂၀ ရက်က ဖားရောစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင် ဦးစီး ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးနှင့် အနီးကပ်ချေမှုန်းရေးကို တာဝန်ယူခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ ဦးစီးတိုက်ပွဲဝင် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့သော အရာရှိအရာခံ အကြပ်တပ်သားတို့ အား တိုင်းမှူးမှ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု မှတ်တမ်းတင်ပါသည် ”

“ကျန်တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့များက အလားတူအောင်မြင်မှုများ ရအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက် သွားကြပါရန်”

ဗိုလ်ကြီးလှဝင်းက တိုင်းမှူး၏ ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုကြေးနန်းကို ဖတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဘေးမှ ဝိုင်းပြီး နားထောင်နေကြသူအားလုံးက ဝိုင်းအော်လိုက်ကြ၏။

“ဟေ့ .. ဒို့ကွန်မန်ဒိုကွ”

ဒီတစ်ခါ သူတို့ အော်သံမှာ တံခါးပိတ်မထားဖွင့်ထားသည့် မီးရထားတွဲထဲမှာ ဖြစ်သဖြင့် အနောက်တောင်ဘက်မှ တိုက်လာသည့် မိုးသက်

လေနှင့် အတူ စစ်တောင်းမြေပြင်သို့တိုင် ပျံ့နှံ့သွား သည် ဟု ထင်ရပါသတည်း။

ဪ ... ရဲဝံ့စွန့်စား တကယ့်ကွန်မန်ဒိုများ ပါလား။

နိဂုံးချုပ်ဖော်ပြချက်

ဒီဇာတ်က ဒီတွင် ရပ်၍ ရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ စာရေးသူရဲ့ အမြင်နဲ့ သုံးသပ်ချက်ကလေးကို ထည့်လိုက်ချင်ပါသေးသည် ။

တကယ်တော့ ဤဖြစ်စဉ်မှာ အဓိကအားဖြင့် စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းကြီးများ ထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည့် အငိုက်ဖမ်းသည့် စစ်နည်းဗျူဟာကို ကျင့်သုံးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တောင်ပိုင်းတိုင်းနှင့် အရှေ့တောင်တိုင်းစပ်ကြား နယ်မြေရှိ KNU တပ်မဟာ (၂) ဖားရောစခန်းအား လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် ကျိုက်ထိုတပ်ရင်းမှ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့က LRP လျှောက်ကာ ဝင်တိုက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည် ။ မိုင်လေးငါးဆယ် လျှောက်လိုက်ရ၏။ ဝင်တိုက်သည့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကလည်း ရန်သူအယောင်ဆောင်ကာ လှည့်စား အငိုက်ဖမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ တစ်လမ်းလုံး ဒေသခံရွာတွေ က မြန်မာ့တပ်မတော်မှန်းမရိပ်မိကြ။ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် တစ်လမ်းလုံး ကရင်လိုသာ ပြောသွား ကြသည် ။ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက သူ့လူတွေအကုန်လုံးကို မြန်မာစကားလုံးဝမပြောရဟု ပိတ်ထားသည် ။ ကွန်မန်ဒိုသင်တန်းပေးကတည်းက မပြောမဖြစ်သည့် စကားများကို နေ့စဉ် ကရင်လိုပြောစေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ပအိုလိုပြောခိုင်းသည် ။ ကရင်စကားနှင့် ပအိုစကားကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။ ကရင်က ရေဆို ထီး၊ ပအိုက ရေဆို ထီး။ ကရင်က ကျွဲဆို ဘနား၊ ပအိုက ကျွဲဆို ပနာ၊ ကရင်က သွားသည် ကို လယ်၊ ပအိုက သွားသည် ကို လွ

ယ် စသည် စသည် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် လမ်းတွင် မလွဲမသွေ တွေ့ရသည့် ရွာများ ၌ ကရင်လို သာပြောရာ အားလုံးက ကရင်ပြောက်ကျားတပ်ဟု ထင်ထားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် မိုးထဲလေထဲ၌ ဖားရောစခန်းကို ဝိုင်းမိသည်။ ။ ဖားရောစခန်း နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့အားလုံးက မိုးထဲလေထဲ၌ စိတ်ချ လက်ချ အိပ်မောကျနေ၏။ ကင်းပင်ချထားသည် မတွေ့ရပါ။ ဤကိစ္စ၏ အကျိုးဆက်အဖြစ် ရန်သူ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး လက်စတုံး ချေမှုန်းခြင်းခံသွားရ၏။ အားလုံးအပိုက်မိသွားသည်။ ။ နောက်တစ်ချက်မှာ နယ်ကျော်ရှင်း၍ အောင်မြင်မှုရသည့် အခါ ရန်သူက ကျိုက်ထိုတပ်မှ လာလုပ် သွားခြင်းကို သိသွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အပြန်တွင် ဆီးကြိုပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်ရန် မဲသနတစ်ဝိုက်က စောင့်နေကြသည်။ ။ တပ်မဟာ(၂)က တပ်မဟာ(၁)ကိုပါ အကူအညီတောင်းရာ တပ်မဟာ(၁)ကပါ လာရောက်ပူးပေါင်းပြီး ဝိုင်းစောင့်ပေးသည်။ ။ ဤသည် ကို အထက်ဌာနများက သူတို့ အချင်းချင်းပြော သည် ကို ကြားဖြတ်စက်မှ ဖမ်းမိရာ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်တို့ ၏ ကျိုက်ထိုတပ်ကို အချိန်မီ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်က ဗိုလ်ကြီးကျင်စံကို တပ်ဖွဲ့အား လမ်းအတိုင်း မိုင်လေးငါးဆယ် ပြန်မလျှောက်ခိုင်းတော့။ မပြန်ခိုင်းတော့။ သိပ်မဝေးသည့် ရွှေကျင်ကိုသာ အဝင် ခိုင်းလိုက်တော့သည်။ ။ မိမိတပ် ရွှေကျင်ကို ဝင်သွားလိမ့်မည်ဟု ရန်သူတို့ က လုံးဝထင်မထား။ ရန်သူ မမျှော်လင့်တာလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့အားဖြင့် Element of Surprise အပိုက်ရကာ မိမိ တိုက်ပွဲဝင်တပ်များ အကျအဆုံးမရှိဘဲ တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ကောင်းမွန်စွာ ပြန်လည်ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ သည်။ ။

ဒုတိယအချက်မှာ ရည်မှန်းချက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျုံတူးရွာမြောက်ဘက်ရှိ ရန်သူစခန်းကို ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက မရအရ ရှာ

သည် ။ ရှာရင်းရှာရင်း ဆေးရုံစခန်းကို ဦးစွာတွေ့သည် ။ အားလုံးက ဆေးရုံစခန်းတွေ့ပြီး ရှင်းပြီးရတာသိမ်း၍ ပြန်ရန်ပြောကြသည် ။ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံက လက်မခံ။ “ဆေးရုံတွေ့ပြီဆိုလျှင် ဒီဆေးရုံနားမှာ တော့ ဌာနချုပ်တစ်ခု ရှိကို ရှိရမယ်။ ဒါကြောင့် မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်။ ရည်မှန်းချက်တော့ အပျောက်မခံနိုင်ဘူး။ လာတာကိုက ဌာနချုပ်ကို တိုက်ဖို့ လာတာ။ အဲဒါကြောင့် မတွေ့မချင်း ရှာမယ်။ မပြန်ဘူး။ အချိန်နှစ်ရက် သုံးရက်ရတယ်” ဟု ဆိုကာ ဆက်ရှာခဲ့သည် ။ အကျိုးဆက်ကား နံနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် တပ်မဟာ(၂)ဖားရောစခန်းကို စီးလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အငိုက်ရ၍ ရန်သူအားလုံး နေရာတွင် ပင် လက်စတုံး ချေမှုန်းလိုက်နိုင်၏။

ဗိုလ်ကြီးကျင်စံသည် အလွန် Aggressive ဖြစ်သူဖြစ်သည် ။ အရှေ့တောင်တိုင်းနယ်မြေ ဒေသတွင် ရန်သူစခန်းများကို ကွန်မန်ဒိုနည်းဖြင့် မရအရရှာဖွေကာ ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည် ။ ရတခ မှ ပြောင်းသွားပြီး သံလွင်အရှေ့ခြမ်းရောက်တော့ သူ၏ တိုက်တိုင်းအောင် ကွန်မန်ဒိုစစ်နည်းဗျူဟာ များကို ပြန်သုံးသည် ။ သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း ရန်သူကိုတွေ့လျှင် အပြတ်တိုက်သည် ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ် သနက(၁)တွင် ဗိုလ်မှူးဘဝနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲကို ဦးဆောင်ကာ မိုင်းပျင်းမြောက်ဘက်က ငှက်ဥငှက်ကာဒေသသို့ ထိုးဖောက်ခဲ့သည် ။ သူ့တာဝန်မှာ ရန်သူဗကပတပ်မဟာတစ်ခု မြောက်ဘက် မှ ဆင်းလာသည် ဆိုသည့် သတင်းကို ထောက်လှမ်းဖော်ထုတ် အတည်ပြုရန်သာ ဖြစ်သည် ။ ရန်သူ ရှိသည် ဆိုသောတောင်ကြောကြီးပေါ်သို့ သက်ကယ်တောကြီးတိုးပြီး တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့် အရောက်သွား ခဲ့သည် ။ ရောက်သည် ။ ရန်သူကိုတွေ့ပြီ။ အင်အားကအတော်များ ၏။ သူ့တပ်ခွဲထက် ၁၀ ဆကျော်ရှိ သည် ။ လက်အောက်က သတင်းထောက်ပြီးလျှင် ရပြီဖြစ်၍ ပြန်ကြရန် တင်ပြသည် ။ ထိုအခါ ဗို

လိမ္မိုးကျင်စံက ...

“ငါ့ဘဝမှာ ရန်သူတွေ့လို့ မတိုက်ဘဲ ပြန်ခဲ့တာ တစ်ခါမှ မရှိဘူး။ တစ်သက်လုံး လုပ်လာတာ။ ဒီတစ်ခါနဲ့ တော့ နာမည်အပျက်မခံဘူး။ တိုက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ရန်သူတပ်မဟာဌာနချုပ်ကို တစ်ဟု န်ထိုး အတင်းဝင်တိုက်သည် ။ ညတိုက်စစ်ဖြစ် ၏။ ဌာနချုပ် သိမ်းမိပြီး ရန်သူတပ်မဟာမှူးပါ အသေရသည် ။ မိမိတို့ အင်အားနည်းမှန်း သိသည့် အခါ ရန်သူက ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်လာသည် ။ မိုးမလင်းခင် ခွာစစ်ဆင်ခဲ့ရ၏။ ခွာစစ်တွင် ဗိုလ်မှူးကျင်စံက သူကိုယ်တိုင် နောက်ဆုံးမှ ဟန့်စစ်ဆင်ကာ လိုက်ပါခဲ့သည် ။ ဟန့်စစ်ဆင်နေစဉ်မှာ ပင် ရန်သူလက်နက်ကြီး ထိမှန်ကျဆုံးခဲ့ရလေသည် ။ ဗိုလ်မှူးကျင်စံသည် ထိုသို့သော စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိသူပါပေ။ ဤသည် ကို ရည်ရွယ်ချက်တိကျခိုင်မြဲခြင်းဟု ခေါ်ရပါမည်။

စစ်နည်းဗျူဟာကျင့်သုံးမှုအပိုင်းတွင် တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်က အတွေးအခေါ် ကောင်းကောင်း ဖြင့် ဗိုလ်ကျင်စိုးတပ်ကို မဲရစ်ထဲတွင် သွား၍ တည်ထားပြီး ရန်သူ၏ ပင်မတပ်ဖွဲ့ကြီး ကို ဆွဲဆောင်လိုက်သည် ။ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ရန်သူက ဗိုလ်ကျင်စိုး၏ တပ်ကို လာတိုက်သည် ။ မိမိတို့ က စနစ်တကျ ကျင့်တူး၊ နေရာယူခံစစ်ပြင်ထား၍ သက်သာသွားသည် ။ နတ်ကြီးတွင် ရှိသော စစ်ကြောင်း(၂)ကလည်း စစ်ကူပေးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည် ။ စစ်ကူမပေး လိုက်ရ။ မိမိတို့ တပ်မဟာဌာနချုပ် အတိုက်ခံရကြောင်း ရန်သူက သူတို့ ၏ ဆက်သွယ်ရေးစက်များမှ တစ်ဆင့် သိသွားသဖြင့် ခွာစစ်ဆင်သွားသည် ။ ဗိုလ်ကြီးကျင်စံ၏ တပ်ကို ပြန်တိုက်ရန် စီစဉ်သည် ။ အပြန်တွင် အပြတ်ချမည်ဟု ကြိုးဝါးထားသည် ။ ဤသည် ကိုသိသော ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်က သူ့တပ် ကို

သိပ်မဝေးသည့် ရွှေကျင်သို့ အဝင်ခိုင်းခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ရွှေကျင်သို့ သွားကြို၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ရန်သူကို လှည့်စားအောင်ပွဲရ ယူခဲ့သည် ။

ဤတိုက်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလည်း ကောင်းသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော်ကပင် တိုက်ပွဲဝင် ကွန်မန်ဒိုစစ်သည် များကို ရွေး၍ ကွန်မန်ဒိုစစ်နည်းဗျူဟာများ ပို့ချပေးခဲ့သည် ။ ဒေသခံ ကရင်စကား ပြောတတ်အောင် သင်ပေးသည် ။ တပ်ဖွဲ့အတွက် လူရွေးချယ်ရာ၌ ကရင်ရဲဘော်များကို သာ ဦးစားပေး ရွေးချယ်ခဲ့သည် ။ အလင်းဝင် ဦးရွှေမင်းကိုလည်း ကောင်းစွာအသုံးပြုခဲ့သည် ။ ကောင်းစွာကျွေးမွေး ပြုစုစောင့်ရှောက် ထားခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် ဦးရွှေမင်းထံမှ များ စွာအကူအညီ ရခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် ဤတိုက်ပွဲအတွက် ရိက္ခာ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ဆေးဝါး၊ ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ အစ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် စီမံပေးခဲ့သည် ။ အစစအရာရာ ခေါင်းခံခဲ့သည် ။ တပ်ပြန်ရောက်သည့် အချိန်တွင် လည်း စစ်သည် များကို MessNight လုပ်ကာ အောင်ပွဲခံစေခဲ့သည် ။ ထိုက်သင့်သော ရာထူးများ တိုးတက်ပေးခဲ့သည် ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးခင်သည် ယုတ်စွာအဆုံး ရန်သူစခန်းသိမ်းပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာမည့် မိမိတပ်အား မထွက်ခွာမီ ကျဆုံးသွားသည့် ရန်သူများကို ကောင်းစွာ မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရန် ညွှန်ကြားခဲ့ပါသေးသည် ။ ဂျီနီဗာကွန်ဗင်းရှင်းပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါသည် ။ မည်သို့ဆိုစေ ဤတိုက်ပွဲမှာ စေ့စပ်သေချာသော ပြင်ဆင်မှု၊ ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်လေ့ကျင့်မှု၊ အပင်ပန်းခံကာ ခရီးရှည်ချီတက်နိုင်မှု၊ အငိုက်ဖမ်းနိုင်မှု စသည် တို့ ပေါင်းစပ်ပြီး အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ သည့် ကွန်မန်ဒိုတိုက်ပွဲကြီးပင် ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်တင်ပြလိုက်ရပါသည် ခင်ဗျား။

အခန်း(၂)

ဖာပွန်မြောက်ခြမ်းကျောက်ညှပ်ဒေသတိုက်ပွဲများ

ကျွန်တော့်ရဲ့ စစ်သားဘဝမှာ ကရင်ပြည်နယ် ဖာပွန်ဒေသကို သုံးခါ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကျောင်းဆင်းဆင်းခြင်း ဖာပွန် ခလရ(၁၉)၌ ဒုဗိုလ်ဘဝနှင့် စနေခဲ့ ရာ ၅နှစ်ခဲ့ကြာခဲ့၏။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၂ ခုနှစ်အထိ။

ဒုတိယအကြိမ် ခလရ(၆၁)ကျောက်တစ်လုံးမှ ဗိုလ်ကြီးဘဝနှင့် တပ် ခွဲမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင် ရင်း ဖာပွန်ကို ရောက်ရပြန်၏။ ကတိုင်တိမြောက်ခြမ်း ဆင်စွယ်တောင်သုံးလုံး အထိဝင်ခဲ့ရသည် ။ ၎င်း မှ တောင်ဘက်ပြန်ဆင်းပြီး ရှမ်းရွာသစ်ဘက်ဝင်ရသည် ။ လေးငါးခြောက်လ သံလွင် အရှေ့ခြမ်း ကျုံ့ဒိုးပတ်ဝန်းကျင်လှည့်ပတ်ရှင်းပြီး တာဝန်ပြီးဆုံး၍ ကျောက်တစ်လုံးပြန်ခဲ့ရ၏။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၆ ခုနှစ်အထိ။

၁၉၉၅ ရောက်တော့ ကျွန်တော်ဗျူဟာမှူးဖြစ်ပြီ။ တပ်မ (၃၃)မှ နည်းဗျူဟာ (၃၃၁)နှင့် မာနေပလော ဒုတိယအကြိမ်ထိုးစစ်၌ ပါဝင်ခဲ့ရ ၏။ ဇန်နဝါရီတွင် မာနေပလောသိမ်းပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော့်ဗျူဟာကို ဖာပွန်မြောက်ခြမ်းက ခိုကြာခိုစခန်းအားသိမ်းရန် တာဝန်ပေးခံရသည် ။

ဖာပွန်မြောက်ခြမ်းတွင် ကျောက်ညှပ် ရှိသည် ။ အရာရှိငယ်ဘဝက ကျွန်တော်ကျောက်ညှပ်ထိ မရောက်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒါးကွင်းနှင့် ခေါပုတ်လော

က်အထိသာ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ကျောက်ညှပ်ကား ဟိုတုန်းက အင်္ဂလိပ်တွေ သစ်ထုတ်ခဲ့သည့် ရွာစခန်း ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ရွာပျက်နေပေပြီ။

မာနေပလောကျသွားပြီးနောက် ကျောက်ညှပ်ဒေသတစ်ဝိုက်ရှင်းရန် ရတခ တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကက်စိန်က ခေါ်ပြော၏။

“ကဲ ... ကိုသောင်းဝေ၊ ခင်ဗျား ဗျူဟာနဲ့ ဖာပွန်မြောက်ဘက်က ခိုကြာခိုသွားပြန်တိုက်ဗျာ။ သွားသိမ်း။ ဒါးကွင်းကိုတော့ တပ်မ(၆၆)က ကိုရွှေမန်းဗျူဟာကို ဝင်ခိုင်းထားတယ်”

ဤသို့ဖြင့် မာနေပလောခြေရင်းရှိ မဲပရွာကလေးမှ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ တတိယပတ်တွင် ဖာပွန်သို့ ချီတက်ခဲ့၏။ ဖာပွန်တွင် အရင် ကျွန်တော်အရာရှိငယ်ဘဝကလို မဟုတ်တော့ပါ။ တပ်ရင်း သုံးလေးရင်းရှိ နေပါပြီ။ တပ်နယ်ပါ လုပ်ထား၏။ တပ်နယ်မှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဆန်း ဖြစ်၏။

ကျောက်ညှပ်ဒေသ၌ ၂ လကျော် ကြာမြင့်ခဲ့၏။ ၎င်းတိုက်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားသည့် အခါ ဒေါန တောင်အရှေ့ခြမ်း သဗန်းညီနောင်ကို တပ်ရင်းသုံးရင်းနှင့် ချီတက်ခဲ့ရ၏။ သင်္ကြန်ကာလမှ စစ်ကိုင်း ကို ပြန်ခဲ့ရသည်။

ခိုကြာခိုစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲနှင့် ကျောက်ညှပ်ဒေသ တိုက်ပွဲများကို ကျွန်တော်၏ စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ အတွဲ(၄)၌ အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော် ရေးသားထားသည် ကို ပြန်လည်ဖော်ပြ အပ်ပါသည် ခင်ဗျား။